

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα	Σελίδα
	I Ανακοινώσεις	
	Συμβούλιο	
2001/C 320/01	Κοινή δήλωση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και των κρατών μελών της αφενός και της Δημοκρατίας της Κροατίας αφετέρου σχετικά με τον πολιτικό διάλογο	1
2001/C 320/02	Απόφαση του Συμβουλίου της 23ης Οκτωβρίου 2001 για το διορισμό των τακτικών και αναπληρωματικών μελών της συμβουλευτικής επιτροπής για την κατάρτιση στον τομέα της αρχιτεκτονικής	2
	Επιτροπή	
2001/C 320/03	Ισοτιμίες του ευρώ	4
2001/C 320/04	Ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με την εφαρμογή των κανόνων για τις κρατικές ενισχύσεις που αφορούν τις δημόσιες υπηρεσίες ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων ⁽¹⁾	5
2001/C 320/05	Κρατική ενίσχυση — Γερμανία (Thüringen) — Πρόσκληση υποβολής παρατηρήσεων σύμφωνα με το άρθρο 88 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ σχετικά με το μέτρο ενίσχυσης C 1/2001 (ex N 831/97) — εγγύηση για μια εταιρεία μεταποίησης κηπευτικών	12
2001/C 320/06	Μέλη της συμβουλευτικής επιτροπής για την πρόληψη του καρκίνου	18
2001/C 320/07	Μη διατύπωση αντιρρήσεων σε μια κοινοποιηθείσα συγκέντρωση (Υπόθεση COMP/M.2569 — Interbrew/Beck's) ⁽¹⁾	18
2001/C 320/08	Προηγούμενη κοινοποίηση συγκέντρωσης (Υπόθεση COMP/M.2550 — Mezzo/Muzzik) ⁽¹⁾	19

II Προπαρασκευαστικές πράξεις

.....

Ανακοίνωση αριθ.

Περιεχόμενα (συνέχεια)

Σελίδα

III Πληροφορίες

Επιτροπή

2001/C 320/09

Προκαταρκτική ανακοίνωση σχετικά με πρόσκληση υποβολής προτάσεων για το ειδικό πρόγραμμα έρευνας, τεχνολογικής ανάπτυξης και επίδειξης με θέμα «Προώθηση της καινοτομίας και ενθάρρυνση της συμμετοχής των ΜΜΕ» (1998-2002) 20

2001/C 320/10

Τροποποίηση στην προκήρυξη διαγωνισμού της επιστροφής κατά την εξαγωγή μαλακού σίτου προς όλες τις τρίτες χώρες εκτός Πολωνίας 20

I

(Ανακοινώσεις)

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΚΟΙΝΗ ΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΑΦΕΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΗΣ ΚΡΟΑΤΙΑΣ ΑΦΕΤΕΡΟΥ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΔΙΑΛΟΓΟ

(2001/C 320/01)

Επ' ευκαιρία της υπογραφής της συμφωνίας σταθεροποίησης και σύνδεσης μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των κρατών μελών τους, αφενός, και της Δημοκρατίας της Κροατίας, αφετέρου ⁽¹⁾, η Ευρωπαϊκή Κοινότητα και τα κράτη μέλη της και η Δημοκρατία της Κροατίας (εφεξής «τα μέρη») εκφράζουν τη βούλησή τους να ενισχύσουν και να εντείνουν τις αμοιβαίες σχέσεις τους στον πολιτικό τομέα.

Τα μέρη συμφωνούν να καθιερώσουν τακτικό πολιτικό διάλογο ο οποίος θα συνοδεύσει και θα παγιώσει την προσέγγισή τους, θα στηρίζει τις πολιτικές και οικονομικές μεταβολές που συντελούνται στην Κροατία, και θα συμβάλει στην ενίσχυση των υπαρχόντων δεσμών και θα καθιερώσει νέες μορφές συνεργασίας, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη το καθεστώς της Κροατίας ως πιθανού υποψηφίου για προσχώρηση στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ο πολιτικός διάλογος, ο οποίος θα βασίζεται σε κοινές αξίες και επιδιώξεις, θα αποσκοπεί σε:

1. ενίσχυση των δημοκρατικών αρχών και θεσμών καθώς και του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, συμπεριλαμβανομένων των δικαιωμάτων των προσώπων που ανήκουν σε εθνικές μειονότητες,
2. προώθηση της περιφερειακής συνεργασίας, ανάπτυξη καλών γειτονικών σχέσεων και εκπλήρωση διεθνών υποχρεώσεων,
3. διευκόλυνση της πληρέστερης δυνατής ένταξης της Κροατίας στην πολιτική και οικονομική πορεία της Ευρώπης, με βάση το δυναμικό και τα επιτεύγματά της,
4. μεγαλύτερη σύγκλιση θέσεων μεταξύ των μερών επί διεθνών θεμάτων, και επί των θεμάτων εκείνων που ενδέχεται να έχουν ουσιαστικές συνέπειες για τα μέρη, συμπεριλαμβανομένης της

συνεργασίας για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και σε άλλα θέματα του τομέα δικαιοσύνης και εσωτερικών υποθέσεων,

5. παροχή σε κάθε μέρος της δυνατότητας να λαμβάνει υπόψη τη θέση και τα συμφέροντα του άλλου μέρους στις αντίστοιχες διαδικασίες τους για τη λήψη αποφάσεων,
6. Βελτίωση της ασφάλειας και της σταθερότητας σε όλη την Ευρώπη, και ειδικότερα στην νοτιοανατολική Ευρώπη μέσω συνεργασίας στους τομείς που καλύπτονται από την Κοινή Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Ασφάλειας της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Ο πολιτικός διάλογος μεταξύ των μερών θα λάβει χώρα μέσω τακτικών διαβουλεύσεων, άτυπων επαφών και ανταλλαγής πληροφοριών, αναλόγως, ιδίως με τα ακόλουθα σχήματα:

1. συναντήσεις υψηλού επιπέδου μεταξύ αντιπροσώπων της Δημοκρατίας της Κροατίας, αφενός, και αντιπροσώπων της ΕΕ, υπό μορφή Τρόικας, αφετέρου,
2. αμοιβαία παροχή πληροφοριών επί αποφάσεων εξωτερικής πολιτικής, με πλήρη αξιοποίηση των διπλωματικών οδών, συμπεριλαμβανομένων διμερών επαφών σε τρίτες χώρες καθώς και εντός πολυμερών φορέων όπως ο Οργανισμός των Ηνωμένων Εθνών, ο ΟΑΣΕ, το Συμβούλιο της Ευρώπης και άλλοι διεθνείς οργανισμοί,
3. επαφές σε κοινοβουλευτικό επίπεδο,
4. κάθε άλλο μέσο που θα συνέβαλε στην εδραίωση και ανάπτυξη του διαλόγου μεταξύ των μερών,
5. όπου απαιτείται, ο πολιτικός διάλογος μπορεί να οργανώνεται ως πολυμερής ή/και περιφερειακός διάλογος.

(¹) Λουξεμβούργο, 29 Οκτωβρίου 2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 23ης Οκτωβρίου 2001

για το διορισμό των τακτικών και αναπληρωματικών μελών της συμβουλευτικής επιτροπής για την κατάρτιση στον τομέα της αρχιτεκτονικής

(2001/C 320/02)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

την απόφαση 85/385/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1985, για τη δημιουργία συμβουλευτικής επιτροπής για την κατάρτιση στον τομέα της αρχιτεκτονικής ⁽¹⁾, και ιδίως τα άρθρα 3 και 4,

την πράξη προσχώρησης του 1994, και ιδίως το άρθρο 165 παράγραφος 1,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

σύμφωνα με το άρθρο 3 της απόφασης αυτής, η εν λόγω επιτροπή αποτελείται από τρεις εμπειρογνώμονες ανά κράτος μέλος και ένα αναπληρωματικό μέλος για κάθε έναν από τους εμπειρογνώμονες αυτούς· σύμφωνα με το άρθρο 4 της ίδιας απόφασης, η θητεία των εμπειρογνομένων και των αναπληρωματικών μελών είναι τριετούς διάρκειας,

με την απόφασή του της 26ης Φεβρουαρίου 1996 ⁽²⁾, το Συμβούλιο διόρισε τα τακτικά και αναπληρωματικά μέλη της εν λόγω επιτροπής για την περίοδο από 26 Φεβρουαρίου 1996 έως 25 Φεβρουαρίου 1999,

οι κυβερνήσεις δεκατριών κρατών μελών υπέβαλαν η κάθε μία κατάλογο υποψηφίων, με σκοπό τον διορισμό, την αντικατάσταση ή την ανανέωση της θητείας των τακτικών ή αναπληρωματικών αυτών μελών,

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ:

Άρθρο μόνο

Διορίζονται τακτικά και αναπληρωματικά μέλη της συμβουλευτικής επιτροπής για την κατάρτιση στον τομέα της αρχιτεκτονικής, για την περίοδο από 23 Οκτωβρίου 2001 έως 22 Δεκεμβρίου 2004:

Α. Εμπειρογνώμονες ασκούντες το επάγγελμα

	Τακτικά μέλη	Αναπληρωματικά μέλη
Βέλγιο	κ. Christian BREVERS	κ. Jef HEYMANS
Δανία	κα Bente BEDHOLM	κ. Jan CHRISTENSEN
Γερμανία	κ. Wilfried TURK	κ. Hans ROLLMANN
Ελλάδα	κ. Διονύσιος ΔΙΓΕΝΗΣ	κ. Χριστόφορος ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ισπανία	κ. Jaime DURÓ PIFARRÉ	κ. Jordi QUEROL PIERA
Γαλλία	κ. Bertrand MATTHIEU	κ. Pierre BOLZE
Ιρλανδία	κ. John E. O'REILLY	κ. Eoin O'COFAIGH
Ιταλία	κ. Leopoldo FREYRIE	κ. Pierluigi MISSIO
Λουξεμβούργο
Κάτω Χώρες	κ. C. D. VAN BRUGGEN	κ. B. G. J. J. SNELDER
Αυστρία	κ. Alexander RUNSER	κα Elisabeth SCHUBRIG
Πορτογαλία	κα Olga VASCONCELOS DE ALBUQUERQUE QUINTANILHA	κ. José Manuel AGUIAR PORTELA DA COSTA
Φινλανδία	κ. Veikko VASKO	κ. Matti ROUTIOLA
Σουηδία	κ. Bo HOFSTEN	κ. Anders BOLIN
Ηνωμένο Βασίλειο	κ. Ian R. DAVIDSON	κ. Ken TAYLOR

⁽¹⁾ ΕΕ L 223 της 21.8.1985, σ. 26.⁽²⁾ ΕΕ C 74 της 14.3.1996, σ. 1.

B. Εμπειρογνώμονες από τα πανεπιστημιακά εκπαιδευτικά ιδρύματα ή από ιδρύματα ισοδύναμου επιπέδου στον τομέα της αρχιτεκτονικής

	Τακτικά μέλη	Αναπληρωματικά μέλη
Βέλγιο
Δανία	κ. Peter KJÆR	κ. Hans-Peter SVENDLER NIELSEN
Γερμανία	κ. Günther UHLIG	κ. Martin KORDA
Ελλάδα	κ. Νίκος ΚΑΛΟΓΕΡΑΣ	κ. Κων/νος-Βίκτωρ ΣΠΥΡΙΔΩΝΙΔΗΣ
Ισπανία	κ. Fernando RAMOS GALINO	κ. R. ARCOCA HERNÁNDEZ-ROS
Γαλλία	κ. Philippe DUBOIS	κ. Francis NORDEMANN
Ιρλανδία	κ. Loughlin KEALY	κ. James HORAN
Ιταλία	κ. Mario DOCCI	κ. Tommaso SCALESSE
Λουξεμβούργο
Κάτω Χώρες	κ. A. OXENAAR	κ. L. VAN DUIN
Αυστρία	κ. Christian KÜHN	κ. Wolf D. PRIX
Πορτογαλία	κ. Rui José CARDIM	κ. Alexandre VIEIRA ALVES COSTA
Φινλανδία	κ. Juhani KATAINEN	κ. Tom SIMONS
Σουηδία	κ. Finn WERNE	κ. Hasse ERNERFELDT
Ηνωμένο Βασίλειο	κ. James A. LOW	κ. Laurence JOHNSTON

Γ. Εμπειρογνώμονες των αρμόδιων αρχών του κράτους μέλους

	Τακτικά μέλη	Αναπληρωματικά μέλη
Βέλγιο
Δανία	κ. Mikkel BUCHTER	κ. Rasmus SCHERMER
Γερμανία	κα Vera STAHL	κ. Michael ELZER
Ελλάδα	κ. Νικόλαος ΚΑΤΣΙΜΠΙΝΗΣ	κα Μαργαρίτα ΚΑΡΑΒΑΣΙΑΗ
Ισπανία	κ. F. RODRÍGUEZ GARCÍA	κ. Emilio LARRODERA RÍOS
Γαλλία	κα Marielle RICHE	κ. Raphaël HACQUIN
Ιρλανδία	κ. Michael McCARTHY	κα Nancy CALLAGHAN
Ιταλία	κα Teresa CUOMO	...
Λουξεμβούργο
Κάτω Χώρες	κ. R. J. H. DOCTER	κ. G. ENNING
Αυστρία	κ. Wolfgang LENTSCH	κα Evelyn NOWOTNY
Πορτογαλία	κ. A. José OLIVEIRA RARIA	κ. António Vasco MASSAPINA
Φινλανδία	κα Anita LEHIKONEN	κα Mirja ARAJÄRVI
Σουηδία	κα Nina KOWALEWSKA	κα Karin DAHL BERGENDORFF
Ηνωμένο Βασίλειο	κ. Robin VAUGHAN	κ. David PETHERICK

Λουξεμβούργο, 23 Οκτωβρίου 2001.

Για το Συμβούλιο
Ο Πρόεδρος
A. NEYTS-UYTTEBROECK

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ισοτιμίες του ευρώ ⁽¹⁾

14 Νοεμβρίου 2001

(2001/C 320/03)

1 ευρώ	=	7,4446	κορόνες Δανίας
	=	9,334	κορόνες Σουηδίας
	=	0,6126	λίρες Αγγλίας
	=	0,8803	δολάρια ΗΠΑ
	=	1,4	δολάρια Καναδά
	=	107,2	γιεν
	=	1,4701	φράγκα Ελβετίας
	=	7,844	κορόνες Νορβηγίας
	=	94,56	κορόνες Ισλανδίας ⁽²⁾
	=	1,6855	δολάρια Αυστραλίας
	=	2,0815	δολάρια Νέας Ζηλανδίας
	=	8,547	ραντ Νοτίου Αφρικής ⁽²⁾

⁽¹⁾ Πηγή: Ισοτιμίες αναφοράς που δημοσιεύονται από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα.

⁽²⁾ Πηγή: Επιτροπή.

Ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με την εφαρμογή των κανόνων για τις κρατικές ενισχύσεις που αφορούν τις δημόσιες υπηρεσίες ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων

(2001/C 320/04)

(Κείμενο που παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον ΕΟΧ)

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΠΕΔΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗΣ

1. Τις δύο τελευταίες δεκαετίες, παρατηρήθηκαν σημαντικές αλλαγές στο ραδιοτηλεοπτικό τομέα. Η κατάργηση των μονοπωλίων, η εμφάνιση νέων φορέων, η ταχύτητα της τεχνικής προόδου μετέβαλαν ουσιαστικά το ανταγωνιστικό πλαίσιο. Η ραδιοτηλεοπτική μετάδοση αποτελούσε παραδοσιακά δραστηριότητα με περιορισμένη πρόσβαση. Από το ξεκίνημά της, η δραστηριότητα αυτή ασκήθηκε κυρίως από δημόσιες επιχειρήσεις με μονοπωλιακό καθεστώς, λόγω, κυρίως, του περιορισμένου αριθμού διαθέσιμων ραδιοτηλεοπτικών συχνοτήτων και των σημαντικών εμποδίων για την είσοδο στον τομέα.
2. Τη δεκαετία του 1970, ωστόσο, οι οικονομικές και τεχνικές εξελίξεις έδωσαν ολόένα και περισσότερο τη δυνατότητα στα κράτη μέλη να επιτρέψουν την είσοδο και άλλων φορέων στις ραδιοτηλεοπτικές μεταδόσεις. Τα κράτη μέλη αποφάσισαν έτσι να ανοίξουν την αγορά στον ανταγωνισμό. Οι καταναλωτές μπόρεσαν να επωφεληθούν από περισσότερες επιλογές, και ειδικότερα μεγαλύτερο αριθμό σταθμών και νέες υπηρεσίες που, αφενός, ενθάρρυναν την εμφάνιση και την ανάπτυξη σημαντικών ευρωπαϊκών φορέων και την τελειοποίηση νέων τεχνικών και, αφετέρου, βελτίωσαν την πολυφωνία στον τομέα. Ανοίγοντας την αγορά στον ανταγωνισμό, τα κράτη μέλη θεώρησαν ότι πρέπει να διατηρηθεί η δημόσια ραδιοτηλεόραση προκειμένου να διασφαλιστεί η κάλυψη ορισμένων περιοχών και αναγκών, κάτι που δεν θα έκαναν απαραίτητα οι ιδιωτικοί φορείς στον επιθυμητό βαθμό.
3. Ο αυξημένος αυτός ανταγωνισμός, καθώς και η παρουσία φορέων που χρηματοδοτούνται από το κράτος, δημιούργησαν αυξανόμενο προβληματισμό σε σχέση με την ίση μεταχείριση, προβληματισμό που μεταφέρθηκε από τους ιδιωτικούς φορείς στην Επιτροπή. Η πλειονότητα των καταγγελιών αφορά εικαζόμενες παραβάσεις του άρθρου 87 της συνθήκης ΕΚ σε συνδυασμό με τα συστήματα δημόσιας χρηματοδότησης των δημοσίων υπηρεσιών ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων.
4. Η παρούσα ανακοίνωση περιλαμβάνει τις αρχές που θα ακολουθήσει η Επιτροπή στην εφαρμογή του άρθρου 87 και του άρθρου 86 παράγραφος 2 της συνθήκης σχετικά με τη δημόσια χρηματοδότηση των ραδιοτηλεοπτικών υπηρεσιών. Η τήρηση των εν λόγω αρχών θα καταστήσει την πολιτική της Επιτροπής στον τομέα όσο γίνεται πιο διαφανή.

2. ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΟΠΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ

5. Όπως διευκρίνισε η Επιτροπή στην πρόσφατη ενημέρωση της ανακοίνωσής της για τις υπηρεσίες κοινής ωφέλειας στην Ευρώπη: «το ραδιόφωνο και η τηλεόραση διαδραματίζουν κεντρικό ρόλο στη λειτουργία των σύγχρονων δημοκρατιών, ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά την ανάπτυξη και τη διάδοση των κοινωνικών αξιών. Για το λόγο αυτό ο ραδιοτηλεοπτικός τομέας, από την αρχή της ύπαρξής του, αποτέλεσε αντικείμενο ειδικής ρύθμισης, για λόγους γενικού συμφέροντος. Η

νομοθεσία αυτή βασιζόταν σε κοινές αξίες, όπως η ελευθερία έκφρασης, το δικαίωμα απάντησης, η πολυφωνία, η προστασία των πνευματικών δικαιωμάτων, η προώθηση της πολιτισμικής και γλωσσικής ποικιλίας, η προστασία των ανηλίκων και η ανθρώπινη αξιοπρέπεια καθώς και η προστασία των καταναλωτών»⁽¹⁾.

6. Η δημόσια ραδιοτηλεόραση, μολοντί έχει αναμφισβήτητη οικονομική αξία, δεν μπορεί να συγκριθεί με τις δημόσιες υπηρεσίες άλλων οικονομικών τομέων. Δεν υπάρχει άλλη υπηρεσία που, ταυτόχρονα, να καλύπτει τόσο μεγάλο τμήμα του πληθυσμού, να του παρέχει τόσο μεγάλη ποσότητα πληροφοριών και περιεχομένων και που με τον τρόπο αυτό πολλαπλασιάζει και επηρεάζει τις προσωπικές απόψεις και την κοινή γνώμη.
7. Όπως τόνισε η ομάδα υψηλού επιπέδου για την ραδιοτηλεοπτική πολιτική υπό την προεδρία του τότε επιτρόπου, κ. Oreja, η δημόσια ραδιοτηλεόραση «οφείλει να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο για την προώθηση της ιδιαιτερότητας του πληθυσμού κάθε κράτους, προκειμένου να προσφέρει εκπαιδευτικά προγράμματα, να ενημερώσει αντικειμενικά την κοινή γνώμη, να διασφαλίσει την πολυφωνία και να παρέχει δημοκρατικά, και δωρεάν, ψυχαγωγία ποιότητας»⁽²⁾.
8. Επιπλέον, η ραδιοτηλεόραση αντιμετωπίζεται γενικά ως ιδιαίτερα αξιόπιστη πηγή πληροφοριών και αντιπροσωπεύει, για ένα μη αμελητέο τμήμα του πληθυσμού, την κύρια πηγή ενημέρωσης. Με τον τρόπο αυτό εμπλουτίζει το δημόσιο διάλογο, ενδεχομένως, διασφαλίζει ένα δίκαιο βαθμό συμμετοχής όλων των πολιτών στη δημόσια ζωή.
9. Ο ρόλος της δημόσιας υπηρεσίας γενικά⁽³⁾ αναγνωρίζεται από τη συνθήκη. Τη βασική σχετική διάταξη αποτελεί το άρθρο 86 παράγραφος 2, το οποίο έχει ως εξής:

«Οι επιχειρήσεις που είναι επιφορτισμένες με τη διαχείριση υπηρεσιών γενικού οικονομικού συμφέροντος ή που έχουν χαρακτήρα δημοσιονομικού μονοπωλίου υπόκεινται στους κανόνες της παρούσας συνθήκης, ιδίως στους κανόνες ανταγωνισμού, κατά το μέτρο που η εφαρμογή των κανόνων αυτών δεν εμποδίζει νομικά ή πραγματικά την εκπλήρωση της ιδιαίτερης αποστολής που τους έχει ανατεθεί. Η ανάπτυξη των συναλλαγών δεν πρέπει να επηρεάζεται σε βαθμό ο οποίος θα αντέκετο προς το συμφέρον της Κοινότητας».

⁽¹⁾ COM(2000) 580 τελικό, σ. 40.

⁽²⁾ «Η Ευρωπαϊκή οπτικοακουστική πολιτική στην ψηφιακή εποχή. Έκθεση της ομάδας υψηλού επιπέδου για την οπτικοακουστική πολιτική», 1998.

⁽³⁾ Για τους σκοπούς της παρούσας ανακοίνωσης και σύμφωνα με το άρθρο 16 της συνθήκης και τη δήλωση (αριθ. 13) που προσαρτάται στην τελική πράξη του Άμστερνταμ, ο όρος «δημόσια υπηρεσία» στο πρωτόκολλο για το σύστημα της δημόσιας ραδιοτηλεόρασης στα κράτη μέλη πρέπει να θεωρείται ότι αναφέρεται στον όρο «υπηρεσία γενικού οικονομικού συμφέροντος» που χρησιμοποιείται στο άρθρο 86 παράγραφος 2.

10. Τη διάταξη αυτή επιβεβαιώνει το άρθρο 16 για τις υπηρεσίες γενικού οικονομικού συμφέροντος — που εισάγεται με τη συνθήκη του Άμστερνταμ και άρχισε να ισχύει την 1η Μαΐου 1999 — προβλέπει:

«Υπό την επιφύλαξη των άρθρων 73, 86 και 87, και ενόψει της θέσης που κατέχουν οι υπηρεσίες γενικού οικονομικού ενδιαφέροντος στο πλαίσιο των κοινών αξιών της Ένωσης καθώς και της συμβολής τους στην προώθηση της κοινωνικής και εδαφικής συνοχής, η Κοινότητα και τα κράτη μέλη, εντός των πλαισίων των αντιστοίχων αρμοδιοτήτων τους, και εντός του πεδίου εφαρμογής της παρούσας συνθήκης, μερμινούν ούτως ώστε οι υπηρεσίες αυτές να λειτουργούν βάσει αρχών και προϋποθέσεων οι οποίες να επιτρέπουν την εκπλήρωση του σκοπού τους».

11. Οι αρχές αυτές στο πλαίσιο του ιδιαίτερου χαρακτήρα της ραδιοτηλεόρασης, αντικατοπτρίζονται στο πρωτόκολλο για το σύστημα της δημόσιας ραδιοτηλεόρασης στα κράτη μέλη (εφεξής «το πρωτόκολλο»), που προσαρτάται στη συνθήκη όπου, μετά την εκτίμηση ότι «το σύστημα της δημόσιας ραδιοτηλεόρασης στα κράτη μέλη είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τις δημοκρατικές, κοινωνικές και πολιτιστικές ανάγκες της κάθε κοινωνίας, καθώς και με την ανάγκη να διασφαλιστεί η πολυφωνία στα μέσα ενημέρωσης», αναφέρεται ότι:

«Οι διατάξεις της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ισχύουν υπό την επιφύλαξη της αρμοδιότητας των κρατών μελών να μερμινούν για τη χρηματοδότηση της δημόσιας ραδιοτηλεοπτικής υπηρεσίας, εφόσον η χρηματοδότηση αυτή παρέχεται σε ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς για την εκπλήρωση του στόχου της δημόσιας υπηρεσίας, έτσι όπως την έχει θεσμοθετήσει, οροθετήσει και οργανώσει κάθε κράτος μέλος και εφόσον η χρηματοδότηση αυτή δεν επηρεάζει τις συνθήκες του εμπορίου και τον ανταγωνισμό εντός της Κοινότητας σε βαθμό αντιβαίνοντα στο κοινό συμφέρον, ενώ λαμβάνεται υπόψη η πραγματοποίηση του στόχου που εξυπηρετεί αυτή η δημόσια υπηρεσία».

12. Η σημασία της δημόσιας ραδιοτηλεόρασης για την κοινωνική, δημοκρατική και πολιτισμική ζωή στην Ένωση επιβεβαιώθηκε επίσης το ψήφισμα του Συμβουλίου και των εκπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, συνάντηση στο πλαίσιο του Συμβουλίου της 25ης Ιανουαρίου 1999 για τη δημόσια ραδιοτηλεόραση (εφεξής «το ψήφισμα»). Όπως υπογραμμίζει το ψήφισμα, «η εκτεταμένη πρόσβαση του κοινού, χωρίς διακρίσεις σε βάση ίσης μεταχείρισης, σε διάφορους σταθμούς και διάφορες υπηρεσίες αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση προκειμένου να ικανοποιηθεί η ιδιαίτερη υποχρέωση δημόσιας υπηρεσίας της ραδιοτηλεόρασης». Επιπλέον, η δημόσια ραδιοτηλεόραση πρέπει «να επωφεληθεί από την τεχνολογική πρόοδο» να μεταφέρει «στο κοινό τα πλεονεκτήματα από τις νέες οπτικοακουστικές υπηρεσίες και τις υπηρεσίες πληροφορικής και τις νέες τεχνολογίες» και να αναλάβει «την ανάπτυξη και τη διαφοροποίηση δραστηριοτήτων στην ψηφιακή εποχή». Τέλος, «η δημόσια ραδιοτηλεόραση πρέπει να είναι σε θέση να συνεχίσει να προτείνει ένα ευρύ φάσμα προγραμμάτων σύμφωνα με την αποστολή της όπως καθορίζεται από τα κράτη μέλη, ώστε να απευθύνεται στο σύνολο της κοινωνίας. Στο πλαίσιο αυτό, είναι θεμιτό η δημόσια ραδιοτηλεόραση να προσπαθεί να απευθύνεται σε ευρύ κοινό»⁽⁴⁾.
13. Δεδομένων των χαρακτηριστικών του ραδιοτηλεοπτικού τομέα, μια δημόσια υπηρεσία που θα καλύπτει «ένα ευρύ φάσμα προγραμμάτων, σύμφωνα με την αποστολή της» μπορεί,

όπως διαπιστώνεται στο ψήφισμα, καταρχήν να θεωρηθεί θεμιτή, επειδή στοχεύει σε ένα ισορροπημένο και διαφοροποιημένο προγραμματισμό κατάλληλο ώστε οι δημόσιοι ραδιοτηλεοπτικοί φορείς να διατηρήσουν ένα ποσοστό τηλεθέασης, και να διασφαλίσουν την πραγματοποίηση της αποστολής τους, δηλαδή να ικανοποιήσουν τις δημοκρατικές, κοινωνικές και πολιτισμικές ανάγκες της κοινωνίας και να διασφαλίσουν την πολυφωνία.

14. Να σημειωθεί ότι οι εμπορικοί ραδιοτηλεοπτικοί φορείς, ορισμένοι από τους οποίους υπόκεινται στην υποχρέωση παροχής δημόσιας υπηρεσίας διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο ως προς την εκπλήρωση των στόχων του πρωτοκόλλου, στο μέτρο όπου συμβάλλουν στη διασφάλιση της πολυφωνίας, εμπλουτίζουν τις πολιτισμικές και πολιτικές συζητήσεις και διευρύνουν τις επιλογές των προγραμμάτων.

3. ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

15. Η εφαρμογή στη δημόσια ραδιοτηλεόραση των κανόνων σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις συνεπάγεται ότι θα ληφθεί υπόψη ένας μεγάλος αριθμός διαφορετικών στοιχείων. Στη συνθήκη ΕΚ, τα άρθρα 87 και 88 αναφέρονται στις κρατικές ενισχύσεις, και το άρθρο 86 παράγραφος 2 στην εφαρμογή των κανόνων της συνθήκης και ειδικότερα των κανόνων ανταγωνισμού για τις υπηρεσίες γενικού οικονομικού ενδιαφέροντος. Ενώ η συνθήκη του Άμστερνταμ εισήγαγε ένα άρθρο (το άρθρο 16) ειδικά για τις υπηρεσίες γενικού οικονομικού ενδιαφέροντος και ένα ερμηνευτικό πρωτόκολλο για το σύστημα δημόσιας ραδιοτηλεόρασης, η συνθήκη του Μάαστριχτ είχε ήδη εισάγει ένα άρθρο (το άρθρο 151) που καθορίζει το ρόλο της Κοινότητας στον τομέα του πολιτισμού και μια ρήτρα για το ενδεχόμενο του συμβιβασμού των κρατικών ενισχύσεων που αποβλέπει στην προώθηση του πολιτισμού [άρθρο 87 παράγραφος 3 στοιχείο δ]. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο εξέδωσαν την οδηγία 89/552/ΕΟΚ της 3ης Οκτωβρίου 1989 για το συντονισμό ορισμένων νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών σχετικά με την άσκηση τηλεοπτικών δραστηριοτήτων⁽⁵⁾. Η Επιτροπή εξέδωσε την οδηγία 80/723/ΕΟΚ της 25ης Ιουνίου 1980 σχετικά με τη διαφάνεια των οικονομικών σχέσεων μεταξύ των κρατών μελών και των δημόσιων επιχειρήσεων καθώς και για τη διαφάνεια στο εσωτερικό ορισμένων επιχειρήσεων⁽⁶⁾. Οι εν λόγω κανόνες έχουν ερμηνευτεί από τη νομολογία του Πρωτοδικείου και του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Η Επιτροπή δημοσίευσε πρόσφατα την ανακοίνωση που αναφέρεται στο σημείο 5 για τις υπηρεσίες κοινής ωφέλειας στην Ευρώπη καθώς και διάφορες ανακοινώσεις σχετικά με την εφαρμογή των κανόνων για τις κρατικές ενισχύσεις.

4. ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 87 ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ 1

4.1. Χαρακτήρας κρατικής ενίσχυσης της χρηματοδότησης των δημόσιων ραδιοτηλεοπτικών τομέων

16. Το άρθρο 87 παράγραφος 1 της συνθήκης προβλέπει ότι: «Ενισχύσεις που χορηγούνται υπό οποιαδήποτε μορφή από τα κράτη ή με κρατικούς πόρους και που νοθεύουν ή απειλούν να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό δια της ευσυνείκητα μεταχειρίσεως ορισμένων επιχειρήσεων ή ορισμένων κλάδων παραγωγής είναι ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά, κατά το μέτρο που επηρεάζουν τις μεταξύ κρατών μελών συναλλαγές, εκτός αν η παρούσα συνθήκη ορίζει άλλως».

⁽⁵⁾ ΕΕ L 298 της 17.10.1989, σ. 23, οδηγία όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 97/36/ΕΚ (ΕΕ L 202 της 30.7.1997, σ. 60).

⁽⁶⁾ ΕΕ L 195 της 29.7.1980, σ. 35, οδηγία όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 2000/52/ΕΚ (ΕΕ L 193 της 29.7.2000, σ. 75).

⁽⁴⁾ ΕΕ C 30 της 5.2.1999, σ. 1.

17. Μόνο το αποτέλεσμα, και όχι το αντικείμενο της δημόσιας παρέμβασης είναι καθοριστικό προκειμένου να κριθεί ο χαρακτήρας της ως κρατικής ενίσχυσης δυνάμει του άρθρου 87 παράγραφος 1. Η χρηματοδότηση δημόσιων ραδιοτηλεοπτικών φορέων θεωρείται συνήθως κρατική ενίσχυση, εφόσον πληροί τα παραπάνω κριτήρια. Συνήθως, οι οργανισμοί αυτοί χρηματοδοτούνται από τον προϋπολογισμό του κράτους ή από εισφορά που επιβάλλεται στους κατόχους τηλεοπτικών συσκευών. Σε ορισμένες περιπτώσεις, το κράτος συνεισφέρει κεφάλαια ή παραγράφει χρέη δημόσιων ραδιοτηλεοπτικών φορέων. Τα χρηματοδοτικά μέτρα αυτού του είδους απορρέουν συνήθως από τις δημόσιες αρχές και συνεπάγονται τη μεταφορά κρατικών πόρων. Επιπλέον, και στον βαθμό που τα μέσα αυτά δεν πληρούν το κριτήριο του επενδυτή σε οικονομία αγοράς σύμφωνα με την «εφαρμογή των άρθρων 92 και 93 της συνθήκης ΕΟΚ στις δημόσιες συμμετοχές»⁽⁷⁾ και την ανακοίνωση της Επιτροπής στα κράτη μέλη για την εφαρμογή των άρθρων 92 και 93 της συνθήκης ΕΟΚ και του άρθρου 5 της οδηγίας 80/723/ΕΟΚ της Επιτροπής στις δημόσιες επιχειρήσεις του μεταποιητικού τομέα⁽⁸⁾, στις περισσότερες περιπτώσεις ευνοούν ορισμένους μόνο φορείς και, συνεπώς, νοθεύουν τον ανταγωνισμό. Φυσικά, η ύπαρξη κρατικής ενίσχυσης θα εξετάζεται κατά περίπτωση ανάλογα και με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της χρηματοδότησης⁽⁹⁾.
18. Όπως απεφάνθη το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο: «Όταν μια κρατική ενίσχυση ή ενίσχυση μέσω κρατικών πόρων ενισχύει τη θέση μιας επιχείρησης σε σχέση με άλλες ανταγωνίστριες επιχειρήσεις στις ενδοκοινοτικές συναλλαγές, θεωρείται ότι οι επιχειρήσεις αυτές επηρεάζονται από την ενίσχυση»⁽¹⁰⁾. Γενικά, η χρηματοδότηση δημόσιων ραδιοτηλεοπτικών τομέων από το κράτος μπορεί να θεωρηθεί ότι επηρεάζει τις συναλλαγές μεταξύ κρατών μελών. Αυτό ισχύει προφανώς στην περίπτωση αγοράς και πώλησης δικαιωμάτων μετάδοσης, που συχνά πραγματοποιούνται σε διεθνές επίπεδο. Επίσης η διαφήμιση, στην περίπτωση των δημόσιων ραδιοτηλεοπτικών φορέων στους οποίους επιτρέπεται να πωλούν διαφημιστικό χώρο, έχει διασυνοριακές επιπτώσεις, ιδιαίτερα στις ομοιογενείς γλωσσικές ζώνες που εκτείνονται και στις δύο πλευρές των εθνικών συνόρων. Επιπλέον, η μετοχική σύνθεση των εμπορικών ραδιοτηλεοπτικών φορέων μπορεί να επεκτείνεται σε περισσότερα κράτη μέλη.
19. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου⁽¹¹⁾, οι δημόσιοι πόροι που μεταφέρονται σε συγκεκριμένη επιχείρηση — ακόμα και όταν καλύπτουν καθαρώς συμπληρωματικό κόστος που οφείλεται στην υποχρέωση δημόσιας υπηρεσίας — πρέπει να θεωρούνται κρατικές ενισχύσεις (εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 87 παράγραφος 1).
- 4.2. **Χαρακτήρας της ενίσχυσης: υπάρχουσες και νέες ενισχύσεις**
20. Τα καθεστώτα χρηματοδότησης που ισχύουν σήμερα στα περισσότερα κράτη μέλη εγκαθιδρύθηκαν πριν πολλά χρόνια. Συνεπώς, η Επιτροπή πρέπει να ελέγξει προηγουμένως αν τα καθεστώτα αυτά μπορούν να θεωρηθούν ως «υπάρχουσες ενισχύσεις» με την έννοια του άρθρου 88 παράγραφος 1.
21. Οι υπάρχουσες ενισχύσεις διέπονται από το άρθρο 88 παράγραφος 1 που προβλέπει ότι «Η Επιτροπή σε συνεργασία με τα κράτη μέλη εξετάζει διαρκώς τα καθεστώτα ενισχύσεων που υφίστανται στα κράτη αυτά. Τους προτείνει τα κατάλληλα μέτρα που απαιτεί η προοδευτική ανάπτυξη και η λειτουργία της κοινής αγοράς».
22. Κατά το άρθρο 1 στοιχείο β) σημείο ι) του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της συνθήκης⁽¹²⁾ θεωρείται υφιστάμενη ενίσχυση «... όλες τις ενισχύσεις οι οποίες υφίσταντο πριν από την έναρξη ισχύος της συνθήκης στο οικείο κράτος μέλος, δηλαδή καθεστώτα ενισχύσεων και ατομικές ενισχύσεις που είχαν τεθεί σε εφαρμογή πριν, και εφαρμόζονται ακόμη έπειτα από την έναρξη ισχύος της συνθήκης».
23. Το άρθρο 1 στοιχείο β) σημείο ν) θεωρεί υφιστάμενη ενίσχυση «κάθε ενίσχυση εφόσον μπορεί να αποδειχθεί ότι όταν τέθηκε σε ισχύ δεν αποτελούσε ενίσχυση, αλλά στη συνέχεια έγινε ενίσχυση λόγω της εξέλιξης της κοινής αγοράς και χωρίς να μεταβληθεί από το κράτος μέλος».
24. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου⁽¹³⁾, η Επιτροπή θα ελέγχει εάν το νομικό πλαίσιο μέσα στο οποίο χορηγήθηκε η ενίσχυση έχει αλλάξει μετά την έγκρισή του. Η Επιτροπή θα λαμβάνει υπόψη το σύνολο των νομικών και οικονομικών στοιχείων που συνδέονται με το ραδιοτηλεοπτικό σύστημα του συγκεκριμένου κράτους μέλους. Μολονότι τα εν λόγω στοιχεία που συνυπολογίζονται για την εν λόγω εξέταση παρουσιάζουν κοινά σημεία σε όλα τα κράτη μέλη ή στα περισσότερα, η Επιτροπή εκτιμά ότι η καταλληλότερη μέθοδος είναι μια εξέταση κατά περίπτωση⁽¹⁴⁾.

5. ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΙΒΑΣΙΜΟΥ ΤΩΝ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΕΝΙΣΧΥΣΕΩΝ ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 87 ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ 2 ΚΑΙ 3

⁽⁷⁾ Δελτίο των ΕΚ 9-1984.

⁽⁸⁾ ΕΕ C 307 της 13.11.1993, σ. 3.

⁽⁹⁾ Κρατική ενίσχυση αριθ. NN 88/98, «Χρηματοδότηση ειδησεογραφικού σταθμού 24ώρου λειτουργίας χωρίς διαφημίσεις, με τέλος αδειοδότησης εκ μέρους του BBC», ΕΕ C 78 της 18.3.2000, σ. 6 και κρατική ενίσχυση NN 70/98, «Κρατική ενίσχυση στους κρατικούς τηλεοπτικούς σταθμούς «Kinderkanal» και «Phoenix», ΕΕ C 238 της 21.8.1999, σ. 3.

⁽¹⁰⁾ Υποθέσεις 730/79, *Philip Morris Holland κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1980, σ. 2671, απολογική σκέψη 11· C-303/88, *Ιταλία κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1991, σ. I-1433, αιτιολογική σκέψη 27· C-156/98, *Γερμανία κατά Επιτροπής*, Συλλογή 2000, σ. I-6857, αιτιολογική σκέψη 33.

⁽¹¹⁾ Υποθέσεις T-106/95, *FFSA και λοιποί κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1997, σ. II-229· T-46/97, *SIC κατά Επιτροπής*, συλλογή 2000, σ. II-2125· και C-332/98, *Γαλλία κατά Επιτροπής*, Ιούνιος 2000.

25. Η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη, προκειμένου να εκτιμήσει το συμβιβασίμο με την κοινή αγορά, να εξετάσει τις κρατικές ενισχύσεις που χορηγούνται στους δημόσιους ραδιοτηλεοπτικούς φορείς. Μπορούν να εφαρμοστούν ενδεχομένως οι απαλλαγές που απαριθμούνται στο άρθρο 87 παράγραφοι 2 και 3.

⁽¹²⁾ ΕΕ L 83 της 27.3.1999, σ. 1.

⁽¹³⁾ Υπόθεση C-44/93, *Namur-Les Assurances du Crédit SA κατά Office National du Ducroire* και του Βελγικού Δημοσίου, Συλλογή 1994, σ. I-3829.

⁽¹⁴⁾ Βλέπε σχετικά με την πρόσφατη πρακτική της Επιτροπής την υποσημείωση 9.

26. Σύμφωνα με το άρθρο 151 παράγραφος 4 της συνθήκης, η Κοινότητα, όταν αναλαμβάνει δράση δυνάμει στη δράση της βάσει άλλων διατάξεων της συνθήκης λαμβάνει υπόψη τις πολιτιστικές πτυχές, αποβλέποντας ειδικότερα στο σεβασμό και στην προώθηση της πολυμορφίας των πολιτισμών της. Το άρθρο 87 παράγραφος 3 στοιχείο δ) της συνθήκης δίνει επίσης τη δυνατότητα στην Επιτροπή να θεωρήσει ότι συμβιβάζεται με την κοινή αγορά κρατική ενίσχυση που προωθεί τον πολιτισμό, εφόσον δεν αλλοιώνει τους όρους των συναλλαγών και τον ανταγωνισμό στην Κοινότητα κατά τρόπο που θα αντέκειτο προς το κοινό συμφέρον. Εναπόκειται στην Επιτροπή να αποφασίσει σχετικά με την εφαρμογή αυτής της διάταξης, όπως και για τις άλλες απαλλαγές του άρθρου 87 παράγραφος 3. Να υπενθυμισθεί ότι οι διατάξεις σχετικά με τις απαλλαγές ως προς την απαγόρευση των κρατικών ενισχύσεων πρέπει να εφαρμόζονται κατά τρόπο περιοριστικό. Η έννοια του «πολιτισμού» βάσει του άρθρου 87 παράγραφος 3 στοιχείο δ) πρέπει να ερμηνευθεί περιοριστικά. Όπως έκρινε ήδη η Επιτροπή στην απόφαση *Kinder Kanal/Phoenix* οι παιδαγωγικές και δημοκρατικές ανάγκες της κοινωνίας ενός κράτους μέλους πρέπει να εξετάζονται χωριστά από την προώθηση του πολιτισμού⁽¹⁵⁾. Στο σημείο αυτό, πρέπει να σημειωθεί ότι το πρωτόκολλο καθορίζει επίσης διάκριση μεταξύ των πολιτιστικών, κοινωνικών και δημοκρατικών αναγκών κάθε κοινωνίας. Φυσικά η εκπαίδευση μπορεί να έχει μια πολιτισμική πτυχή.

27. Συχνά, οι κρατικές ενισχύσεις που χορηγούνται σε δημόσιους ραδιοτηλεοπτικούς φορείς δεν κάνουν διάκριση μεταξύ αυτών των τριών αναγκών που αναφέρει το πρωτόκολλο. Συνεπώς, εκτός αν ένα κράτος μέλος προβλέπει χωριστούς ορισμούς και χωριστές χρηματοδοτήσεις σε ό,τι αφορά τις κρατικές ενισχύσεις μόνο για την προώθηση του πολιτισμού, οι ενισχύσεις αυτές δεν επιτρέπονται γενικά βάσει του άρθρου 87 παράγραφος 3 στοιχείο δ). Ωστόσο, μπορούν να εξετάζονται, συνήθως, βάσει του άρθρου 86 παράγραφος 2, που αφορά τις υπηρεσίες γενικού οικονομικού συμφέροντος. Εν πάση περιπτώσει, με όποια νομική βάση και αν εξετάζεται το συμβιβασίμο η Επιτροπή θα προβαίνει στην κατ' ουσίαν εξέταση του καθεστώτος βασιζόμενη στα ίδια κριτήρια, δηλαδή αυτά που αναφέρει η παρούσα ανακοίνωση.

6. ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΙΒΑΣΙΜΟΥ ΤΩΝ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΕΝΙΣΧΥΣΕΩΝ ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 86 ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ 2

28. Η Επιτροπή αναγνώρισε πλήρως, στην ανακοίνωση που αναφέρεται στο σημείο 5 για τις υπηρεσίες κοινής ωφέλειας στην Ευρώπη τη σημασία των εν λόγω υπηρεσιών προκειμένου να επιτευχθούν οι θεμελιώδεις στόχοι της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

29. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 86 αποτελεί εξαίρεση που πρέπει να ερμηνεύεται περιοριστικά. Το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι για να επωφεληθεί ένα μέτρο από την εξαίρεση αυτή, είναι απαραίτητο να συγκεντρώνονται οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

- i) η εν λόγω υπηρεσία πρέπει να είναι υπηρεσία γενικού οικονομικού συμφέροντος και να ορίζεται σαφώς ως τέτοια υπηρεσία από το κράτος μέλος (ορισμός).
- ii) πρέπει να έχει ανατεθεί ρητά στην εν λόγω επιχείρηση από το κράτος μέλος η παροχή της εν λόγω υπηρεσίας (ανάθεση),

iii) η εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού της συνθήκης (στην περίπτωση αυτή, η απαγόρευση κρατικών ενισχύσεων) πρέπει να εμποδίζει την πραγματοποίηση της ιδιαίτερης αποστολής που έχει ανατεθεί στην επιχείρηση και η απαλλαγή από τους εν λόγω κανόνες δεν πρέπει να επηρεάζει την ανάπτυξη των συναλλαγών σε βαθμό αντίθετο με το συμφέρον της Κοινότητας (κριτήριο αναλογικότητας).

30. Εναπόκειται στην Επιτροπή, ως θεματοφύλακα της συνθήκης, να εκτιμήσει αν πληρούνται αυτά τα κριτήρια.

31. Στην συγκεκριμένη περίπτωση της δημόσιας ραδιοτηλεόρασης πρέπει να προσαρμοσθεί η παραπάνω προσέγγιση ενόψει των ερμηνευτικών διατάξεων του πρωτοκόλλου, το οποίο αναφέρεται στην «υποχρέωση δημόσιας υπηρεσίας όπως ανατίθεται, ορίζεται και οργανώνεται από κάθε κράτος μέλος» (ορισμός και ανάθεση) ώστε να παρέχεται απαλλαγή από τους κανόνες της συνθήκης για την χρηματοδότηση της δημόσιας ραδιοτηλεόρασης «στο βαθμό που η χρηματοδότηση αυτή χορηγείται σε ραδιοτηλεοπτικούς φορείς για την εκπλήρωση της υποχρέωσης δημόσιας υπηρεσίας... και ... δεν επηρεάζει τους όρους του εμπορίου και του ανταγωνισμού στην Κοινότητα σε βαθμό που θα ήταν αντίθετος με το κοινό συμφέρον, ενώ θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η πραγματοποίηση αυτής της δημόσιας υπηρεσίας» (αναλογικότητα).

6.1. Ορισμός της δημόσιας υπηρεσίας

32. Προκειμένου να πληρούνται η προϋπόθεση που αναφέρεται στο σημείο 29 i) για την εφαρμογή του άρθρου 86 παράγραφος 2, απαιτείται ένας επίσημος ορισμός της δημόσιας υπηρεσίας. Μόνο με έναν τέτοιο επίσημο ορισμό, μπορεί να αξιολογήσει η Επιτροπή αν ισχύει η απαλλαγή του άρθρου 86 παράγραφος 2, με επαρκή νομική βεβαιότητα για τις αποφάσεις της.

33. Ο ορισμός της αποστολής δημόσιας υπηρεσίας είναι αρμοδιότητα των κρατών μελών που μπορούν να λάβουν σχετικές αποφάσεις σε εθνικό, περιφερειακό ή τοπικό επίπεδο. Γενικά, η αρμοδιότητα αυτή ασκείται λαμβάνοντας υπόψη την κοινωνική έννοια των «υπηρεσιών γενικού οικονομικού ενδιαφέροντος». Ωστόσο, λόγω των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών του ραδιοτηλεοπτικού τομέα, ένας «ευρύς» ορισμός που αναθέτει σε συγκεκριμένο ραδιοτηλεοπτικό φορέα την αποστολή να προσφέρει ισορροπημένο και διαφοροποιημένο πρόγραμμα κατ' εφαρμογή της εντολής, διατηρώντας κάποιο επίπεδο τηλεθέασης, πρέπει να θεωρηθεί, σύμφωνα με τις ερμηνευτικές διατάξεις του πρωτοκόλλου, θεμιτός δυνάμει του άρθρου 86 παράγραφος 2 δεδομένου ότι έχει ως στόχο την ικανοποίηση των δημοκρατικών, κοινωνικών και πολιτιστικών αναγκών της κοινωνίας και τη διασφάλιση της πολυφωνίας, περιλαμβανομένων και των πολιτισμικών και γλωσσικών διαφορών.

34. Επίσης, η ανάθεση δημόσιας υπηρεσίας μπορεί να περιλαμβάνει και ορισμένες υπηρεσίες που δεν αποτελούν «προγράμματα» με την παραδοσιακή έννοια, δηλαδή υπηρεσίες πληροφόρησης on-line, στο βαθμό που απαντούν — λαμβάνοντας υπόψη την ανάπτυξη και τη διαφοροποίηση των δραστηριοτήτων στην ψηφιακή εποχή — στις ίδιες δημοκρατικές, κοινωνικές και πολιτιστικές ανάγκες της κοινωνίας.

⁽¹⁵⁾ Βλέπε υποσημείωση 9.

35. Όταν το εύρος της εντολής δημόσιας υπηρεσίας εκτείνεται ώστε να καλύψει νέες υπηρεσίες, ο ορισμός και η πράξη ανάθεσης θα πρέπει να τροποποιούνται ανάλογα εντός των ορίων του άρθρου 86 παράγραφος 2 της συνθήκης.

36. Η Επιτροπή οφείλει να ελέγχει αν τα κράτη μέλη τηρούν τις διατάξεις της Συνθήκης⁽¹⁶⁾. Σε ό,τι αφορά τον ορισμό της δημόσιας υπηρεσίας στον ραδιοτηλεοπτικό τομέα, ο ρόλος της Επιτροπής περιορίζεται στον έλεγχο προφανών παραβάσεων. Δεν εναπόκειται στην Επιτροπή να αποφασίσει αν ένα πρόγραμμα πρέπει να παρέχεται στο πλαίσιο των υπηρεσιών γενικού οικονομικού ενδιαφέροντος, είτε για τα ποιοτικά χαρακτηριστικά κάποιου προϊόντος. Προφανώς λανθασμένη ερμηνεία του ορισμού της εντολής δημόσιας υπηρεσίας θα ήταν, αν περιλαμβάνονταν δραστηριότητες που δεν θα μπορούσαν, λογικά, να θεωρηθούν ότι ανταποκρίνονται - με τη διατύπωση του πρωτοκόλλου - στις «δημοκρατικές, κοινωνικές και πολιτισμικές ανάγκες κάθε κοινωνίας». Κάτι τέτοιο θα συνέβαινε στην περίπτωση, για παράδειγμα, του ηλεκτρονικού εμπορίου. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να τονισθεί ότι η ανάθεση δημόσιας υπηρεσίας περιγράφει τις υπηρεσίες που προσφέρονται προς το κοινό και είναι γενικού συμφέροντος. Το θέμα του ορισμού της εντολής δημόσιας υπηρεσίας δεν θα πρέπει να συγχέεται με το θέμα του χρηματοδοτικού μηχανισμού που επιλέγεται για την παροχή αυτών των υπηρεσιών. Συνεπώς, ενώ η δημόσια ραδιοτηλεόραση μπορεί να ασκεί εμπορικές δραστηριότητες όπως την πώληση διαφημιστικού χρόνου προκειμένου να επιτύχει ορισμένα έσοδα, τέτοιες δραστηριότητες δεν μπορούν κανονικά να θεωρηθούν ότι αποτελούν μέρος της ανάθεσης δημόσιας υπηρεσίας.

37. Ο ορισμός της ανάθεσης δημόσιας υπηρεσίας πρέπει να είναι κατά το δυνατόν ακριβέστερος. Δεν πρέπει να αφήνει αμφιβολίες ως προς αν κάποια δραστηριότητα την οποία ασκεί ο εντολοδόχος φορέας θεωρείται από το κράτος μέλος ότι περιλαμβάνεται στην ανάθεση δημόσιας υπηρεσίας ή όχι. Χωρίς σαφή και ακριβή ορισμό των υποχρεώσεων που επιβάλλονται στον δημόσιο ραδιοτηλεοπτικό φορέα, η Επιτροπή δεν θα έχει τη δυνατότητα να ασκήσει τα καθήκοντά της βάσει του άρθρου 86 παράγραφος 2 και, συνεπώς, δεν μπορεί να χορηγήσει καμία απαλλαγή βάσει του άρθρου αυτού.

38. Ο σαφής προσδιορισμός των δραστηριοτήτων που περιλαμβάνονται στην εντολή δημόσιας υπηρεσίας έχει επίσης σημασία και για τους μη δημόσιους φορείς προκειμένου να σχεδιάσουν τις δραστηριότητές τους.

39. Τέλος, η ανάθεση δημόσιας υπηρεσίας πρέπει να είναι ακριβής ώστε να διασφαλίζεται η δυνατότητα άσκησης αποτελεσματικού ελέγχου από τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών, όπως περιγράφεται στο ακόλουθο κεφάλαιο.

6.2. Ανάθεση και εποπτεία

40. Προκειμένου να τύχει της απαλλαγής δυνάμει του άρθρου 86 παράγραφος 2, η ανάθεση δημόσιας υπηρεσίας πρέπει να έχει

δοθεί σε μία ή περισσότερες επιχειρήσεις μέσω επίσημης πράξης (π.χ. νομοθετικά, με σύμβαση, με όρους αναφοράς).

41. Για να εφαρμοσθεί η απαλλαγή αυτή, δεν αρκεί να έχει ανατεθεί επίσημα σε ένα δημόσιο ραδιοτηλεοπτικό φορέα η παροχή σαφώς ορισμένης δημόσιας υπηρεσίας. Πρέπει ακόμα η δημόσια αυτή υπηρεσία να παρέχεται σύμφωνα με τις λεπτομέρειες που καθορίζονται στην επίσημη συμφωνία μεταξύ του κράτους και της εντολοδόχου επιχείρησης. Είναι συνεπώς απαραίτητο να ελέγχει την εφαρμογή της μία αρμόδια αρχή ή ένας δημόσιος οργανισμός που να έχει υποδειχθεί για το σκοπό αυτό. Η ανάγκη για μια τέτοια αρχή ή οργανισμό που θα ασκεί την εποπτεία είναι πρόδηλη στην περίπτωση των ποιοτικών κριτηρίων που επιβάλλονται στην εντολοδόχο επιχείρηση. Σύμφωνα με την ανακοίνωση της Επιτροπής για τις αρχές και κατευθυντήριες γραμμές για την κοινοτική πολιτική στον οπτικοακουστικό τομέα στην ψηφιακή εποχή⁽¹⁷⁾ δεν είναι αρμοδιότητα της Επιτροπής να κρίνει αν πληρούνται τα ποιοτικά κριτήρια: η Επιτροπή θα πρέπει να βασίζεται στην κατάλληλη εποπτεία από τα κράτη μέλη.

42. Εναπόκειται στα κράτη μέλη να επιλέξουν τους μηχανισμούς που θα διασφαλίζουν τον αποτελεσματικό έλεγχο ως προς την πραγματοποίηση των υποχρεώσεων δημόσιας υπηρεσίας. Ένας τέτοιος οργανισμός θα ασκεί αποτελεσματικά τα καθήκοντά του μόνο αν είναι ανεξάρτητος από την εντολοδόχο επιχείρηση.

43. Αν δεν υπάρχουν επαρκείς και αξιόπιστες ενδείξεις ότι η δημόσια υπηρεσία παρέχεται σύμφωνα βάσει σχετικής ανάθεσης, η Επιτροπή δεν θα έχει τη δυνατότητα να ασκήσει τα καθήκοντά της δυνάμει του άρθρου 86 παράγραφος 2 και, συνεπώς, δεν θα μπορεί να χορηγήσει απαλλαγή δυνάμει του άρθρου αυτού.

6.3. Χρηματοδότηση της δημόσιας ραδιοτηλεόρασης και τεστ αναλογικότητας

6.3.1. Επιλογή της χρηματοδότησης

44. Η δημόσια υπηρεσία μπορεί να είναι ποσοτική, ποιοτική ή και τα δύο. Ανεξάρτητα από τη μορφή της, δικαιολογεί αντιστάθμιση εφόσον συνεπάγεται συμπληρωματικό κόστος το οποίο δεν θα επιβάρυνε τον παροχέα σε διαφορετική περίπτωση.

45. «Ενιαία χρηματοδότηση» και «μεικτή χρηματοδότηση». Η κατηγορία της «ενιαίας χρηματοδότησης» περιλαμβάνει τα συστήματα στα οποία η χρηματοδότηση των δημόσιων ραδιοτηλεοπτικών φορέων προέρχεται μόνο από κρατικούς πόρους, ανεξάρτητα από τη μορφή τους. Στα «μεικτά συστήματα χρηματοδότησης» περιλαμβάνεται ένα ευρύ φάσμα συστημάτων, στο πλαίσιο των οποίων οι δημόσιοι ραδιοτηλεοπτικοί φορείς χρηματοδοτούνται με διάφορους συνδυασμούς από κρατικούς πόρους και έσοδα από διαφημιστικές δραστηριότητες, όπως πώληση διαφημιστικού χρόνου ή προγραμμάτων.

⁽¹⁶⁾ Βλέπε υπόθεση C-179/90, *Merci convenzionali porto di Genova SpA κατά Siderurgica Gabrielli SpA*, σ. I-5889.

⁽¹⁷⁾ COM(1999) 657 τελικό, τμήμα 3, σημείο 6.

46. Όπως αναφέρεται στο πρωτόκολλο: «Οι διατάξεις της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας δεν επηρεάζουν την αρμοδιότητα των κρατών μελών να χρηματοδοτούν τη δημόσια ραδιοτηλεόραση...» Στην ανακοίνωση της Επιτροπής για τις υπηρεσίες κοινής ωφέλειας στην Ευρώπη που αναφέρεται στο σημείο 5 διευκρινίζεται περαιτέρω ότι: «Η επιλογή του συστήματος χρηματοδότησης είναι αρμοδιότητα του κάθε κράτους μέλους, και δεν υπάρχει καταρχήν αντίρρηση να επιλέξει ένα διπλό σύστημα (που να συνδυάζει δηλαδή κρατικούς πόρους και διαφημιστικά έσοδα) αντί για ένα ενιαίο σύστημα (αποκλειστικά κρατικοί πόροι) όσο δεν επηρεάζει τον ανταγωνισμό στις εν λόγω αγορές (για παράδειγμα τη διαφήμιση και την αγορά και/ή πώληση προγραμμάτων) σε βαθμό αντίθετο με το κοινό συμφέρον»⁽¹⁸⁾.
47. Μολονότι τα κράτη μέλη είναι ελεύθερα να επιλέξουν τα χρηματοδοτικά μέσα για τη δημόσια ραδιοτηλεόραση, η Επιτροπή πρέπει να ελέγχει, σύμφωνα με το άρθρο 86 παράγραφος 2, ότι η απαλλαγή από τη συνήθη εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού για την παροχή υπηρεσίας κοινής ωφέλειας δεν επηρεάζει τον ανταγωνισμό στην κοινή αγορά κατά τρόπο δυσανάλογο. Το σχετικό τεστ έχει «αρνητικό» χαρακτήρα: εξετάζει αν το μέτρο που έχει εγκριθεί δεν είναι δυσανάλογο. Η ενίσχυση δεν πρέπει να επηρεάζει την ανάπτυξη του εμπορίου σε βαθμό που να είναι αντίθετος με το συμφέρον της Κοινότητας.
48. Το πρωτόκολλο επιβεβαιώνει την προσέγγιση αυτή και για τη δημόσια ραδιοτηλεόραση, αναφέροντας ότι η χρηματοδότηση δεν πρέπει «να επηρεάζει τους όρους του εμπορίου και του ανταγωνισμού στην Κοινότητα σε βαθμό που να είναι αντίθετος με το κοινό συμφέρον, ενώ θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η εντολή δημόσιας υπηρεσίας».
- 6.3.2. Απαιτήσεις διαφάνειας για την αξιολόγηση των κρατικών ενισχύσεων
49. Η εκτίμηση της Επιτροπής, που περιγράφεται παραπάνω, απαιτεί να καθορίζεται κατά τρόπο σαφή και ακριβή η έννοια της «ανάθεσης δημόσιας υπηρεσίας» και να γίνεται σαφής και ακριβής διάκριση μεταξύ δραστηριοτήτων δημόσιας υπηρεσίας και μη δημόσιας υπηρεσίας. Ο διαχωρισμός των λογαριασμών μεταξύ των δύο αυτών τομέων απαιτείται συνήθως ήδη στο εθνικό επίπεδο ώστε να διασφαλίζεται η διαφάνεια και ο έλεγχος ως προς τη χρήση των κρατικών πόρων. Ο διαχωρισμός των λογαριασμών είναι επίσης απαραίτητος ώστε να επιτρέψει στην Επιτροπή να πραγματοποιεί το τεστ αναλογικότητας. Της παρέχει και ένα μέσο για να εξετάζει ενδεχόμενες σταυροειδείς επιδοτήσεις, αλλά και να προασπίζεται την καταβολή δικαιολογημένων αντισταθμίσεων για υπηρεσίες κοινής ωφέλειας. Μόνο βάσει της κατάλληλης στάθμισης του κόστους και των εσόδων μπορεί να καθοριστεί αν η δημόσια χρηματοδότηση περιορίζεται πραγματικά στο κόστος της ανάθεσης δημόσιας υπηρεσίας και είναι συνεπώς αποδεκτή βάσει του άρθρου 86 παράγραφος 2 και του ερμηνευτικού πρωτοκόλλου.
50. Οι απαιτήσεις διαφάνειας στις χρηματοδοτικές σχέσεις μεταξύ δημοσίων αρχών και δημοσίων επιχειρήσεων ή μεταξύ επιχειρήσεων στις οποίες έχουν χορηγηθεί ειδικά ή αποκλειστικά δικαιώματα ή στις οποίες έχει ανατεθεί η παροχή υπηρεσίας κοινής ωφέλειας, περιλαμβάνονται στην οδηγία 80/723/ΕΟΚ.
51. Με την οδηγία 80/723/ΕΟΚ απαιτείται από τα κράτη μέλη να λαμβάνουν τα απαραίτητα μέτρα προκειμένου να διασφαλίσουν — για οποιαδήποτε επιχείρηση στην οποία χορηγούνται ειδικά ή αποκλειστικά δικαιώματα ή στην οποία ανατίθεται εντολή για την παροχή υπηρεσίας κοινής ωφέλειας και δέχεται κρατική ενίσχυση με οποιαδήποτε μορφή και η οποία ασκεί και άλλες δραστηριότητες, δηλαδή δραστηριότητες που δεν αποτελούν δημόσια υπηρεσία — ότι: α) οι λογαριασμοί που αντιστοιχούν στις διάφορες δραστηριότητες, για παράδειγμα δραστηριότητες δημόσιας υπηρεσίας και μη δημόσιας υπηρεσίας, τηρούνται χωριστά, β) όλα τα κόστη και τα έσοδα χρεώνονται και πιστώνονται βάσει συνεκτικών και αντικειμενικά αιτιολογήσιμων λογιστικών αρχών και γ) οι λογιστικές αρχές βάσει των οποίων τηρούνται οι χωριστοί λογαριασμοί καθορίζονται σαφώς.
52. Οι γενικές απαιτήσεις διαφάνειας ισχύουν και για τους ραδιοτηλεοπτικούς φορείς. Όπως υπενθυμίζεται στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 2000/52/ΕΚ, οι νέες απαιτήσεις ισχύουν και για τους δημόσιους ραδιοτηλεοπτικούς φορείς, στο βαθμό που είναι αποδέκτες κρατικής ενίσχυσης και τους έχει ανατεθεί η παροχή υπηρεσίας κοινής ωφέλειας, για την οποία η κρατική ενίσχυση δεν καθορίστηκε για συγκεκριμένη περίοδο μετά από ανοικτή, διαφανή διαδικασία και που να μην συνιστά διάκριση. Η υποχρέωση τήρησης χωριστών λογαριασμών δεν ισχύει για τους δημόσιους ραδιοτηλεοπτικούς φορείς οι δραστηριότητες των οποίων περιορίζονται στην παροχή υπηρεσιών κοινής ωφέλειας και που δεν δραστηριοποιούνται εκτός του εύρους αυτών των συγκεκριμένων υπηρεσιών κοινής ωφέλειας.
53. Στον ραδιοτηλεοπτικό τομέα, η χωριστή τήρηση των λογαριασμών δεν δημιουργεί ιδιαίτερο πρόβλημα από την άποψη των εσόδων, αλλά δεν είναι το ίδιο απλή ή, ακόμη και εφικτή σε ό,τι αφορά το κόστος. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι, στον ραδιοτηλεοπτικό τομέα, τα κράτη μέλη μπορεί να θεωρήσουν ότι το σύνολο των προγραμμάτων των φορέων καλύπτεται από την ανάθεση παροχής δημόσιας υπηρεσίας, ενώ ταυτόχρονα επιτρέπεται η εμπορική εκμετάλλευσή του. Με άλλα λόγια, οι διάφορες δραστηριότητες μοιράζονται τα ίδια έσοδα σε σημαντικό βαθμό.
54. Για τους λόγους αυτούς, η Επιτροπή θεωρεί ότι, σε ό,τι αφορά τα έσοδα, οι ραδιοτηλεοπτικοί φορείς πρέπει να τηρούν λεπτομερείς λογαριασμούς σχετικά με τις πηγές και τα ποσά όλων των εσόδων που προέρχονται από δραστηριότητες οι οποίες δεν συνιστούν δημόσια υπηρεσία.
55. Σε ό,τι αφορά τις δαπάνες, το κόστος που δεν αναφέρεται ρητά σε δραστηριότητες οι οποίες δεν αποτελούν δημόσια υπηρεσία θα πρέπει να εντοπίζεται σαφώς. Επιπλέον, όταν χρησιμοποιούνται ίδιοι πόροι — προσωπικό, εξοπλισμός, σταθμικές εγκαταστάσεις κ.λπ. — για την παροχή δημόσιας και μη δημόσιας υπηρεσίας, το κόστος θα πρέπει να κατανέμεται βάσει της διαφοράς που θα προέκυπτε για το συνολικό κόστος της επιχείρησης με ή χωρίς τις δραστηριότητες που δεν αποτελούν δημόσια υπηρεσία⁽¹⁹⁾.

⁽¹⁸⁾ Βλέπε υποσημείωση 1, σ. 41.

⁽¹⁹⁾ Το γεγονός αυτό συνεπάγεται αναφορά στην υποθετική κατάσταση στην οποία θα έπρεπε να διακοπούν οι δραστηριότητες μη δημόσιας υπηρεσίας: το κόστος που θα αφαιρείται με τον τρόπο αυτό αποτελεί το ποσοστό του κοινού κόστους το οποίο θα πρέπει να υπολογισθεί για τις δραστηριότητες μη δημόσιας υπηρεσίας.

56. Τα παραπάνω συνεπάγονται ότι, αντίθετα με την προσέγγιση που χρησιμοποιείται συνήθως για άλλους τομείς παροχής υπηρεσιών κοινής ωφέλειας, τα κόστη που αφορούν αποκλειστικά τις δραστηριότητες δημόσιας υπηρεσίας, ενώ αφορούν και τις εμπορικές δραστηριότητες, δεν είναι απαραίτητο να κατανεμηθούν μεταξύ των δύο και μπορεί να χρεωθούν εξ ολοκλήρου στη δημόσια υπηρεσία. Αυτό ισχύει, για παράδειγμα, για το κόστος παραγωγής ενός προγράμματος, το οποίο μεταδίδεται στο πλαίσιο της εντολής παροχής δημόσιας υπηρεσίας, αλλά πωλείται επίσης και σε άλλους ραδιοτηλεοπτικούς φορείς. Ωστόσο, το βασικό παράδειγμα είναι της τηλεθέσης, που οφείλεται τόσο στην ανάθεση παροχής δημόσιας υπηρεσίας όσο και στην πώληση διαφημιστικού χρόνου. Θεωρείται ότι η πλήρης κατανομή του κόστους μεταξύ των δύο δραστηριοτήτων είναι πιθανόν να είναι αυθαίρετη και μη αντιπροσωπευτική. Πάντως, η κατανομή του κόστους από την άποψη της διαφάνειας των λογαριασμών δεν θα πρέπει να συγχέεται με την κάλυψη του κόστους στον καθορισμό των τιμολογιακών πολιτικών. Το θέμα αυτό εξετάζεται στην παράγραφο 58.

6.3.3. Αναλογικότητα

57. Όταν εφαρμόζει το τεστ αναλογικότητας, η Επιτροπή ξεκινά από την αρχή ότι η χρηματοδότηση αυτή είναι συνήθως απαραίτητη ώστε να μπορεί η επιχείρηση να εκπληρώσει την υποχρέωση παροχής δημόσιας υπηρεσίας. Ωστόσο, προκειμένου να πραγματοποιηθεί αυτό το τεστ, είναι απαραίτητο οι κρατικές ενισχύσεις να μην υπερβαίνουν το καθαρό συμπληρωματικό κόστος λόγω της αποστολής δημόσιας υπηρεσίας, λαμβανομένων υπόψη των άλλων άμεσων και έμμεσων εσόδων. Για το λόγο αυτό, τα καθαρά κέρδη που απορρέουν για τις δραστηριότητες μη δημόσιας υπηρεσίας από τις δραστηριότητες δημόσιας υπηρεσίας θα λαμβάνονται υπόψη κατά την αξιολόγηση της αναλογικότητας της ενίσχυσης.
58. Από την άλλη πλευρά, είναι πιθανόν να υπάρξουν νοθεύσεις στην αγορά που να μην είναι απαραίτητες για την πραγματοποίηση της αποστολής δημόσιας υπηρεσίας. Ένας δημόσιος ραδιοτηλεοπτικός φορέας, στο βαθμό που τα χαμηλότερα έσοδα θα καλύπτονται από την κρατική ενίσχυση, θα μπορούσε, για παράδειγμα, να έχει κίνητρα ώστε να μειώσει τις τιμές της διαφήμισης ή άλλων δραστηριοτήτων μη δημόσιας υπηρεσίας στην αγορά, έτσι ώστε να μειώσει τα έσοδα των ανταγωνιστών του. Η συμπεριφορά αυτή του δημόσιου ραδιοτηλεοπτικού φορέα, αν αποδειχθεί, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι συνυφασμένη με την εντολή δημόσιας υπηρεσίας που του έχει ανατεθεί. Όταν ένας δημόσιος ραδιοτηλεοπτικός φορέας περικόπτει τις τιμές σε δραστηριότητες μη δημόσιας υπηρεσίας κάτω από το επίπεδο που είναι απαραίτητο ώστε να καλύψει το κόστος που θα βάρυνε κανονικά έναν αποτελεσματικό εμπορικό φορέα σε παρόμοια κατάσταση, μια τέτοια

πρακτική δείχνει την παρουσία υπεραντιστάθμισης της υποχρέωσης δημόσιας υπηρεσίας και σε οποιαδήποτε περίπτωση «επιβεβαιώνει τους όρους του εμπορίου και του ανταγωνισμού στην Κοινότητα σε βαθμό αντίθετο με το κοινό συμφέρον» παραβιάζοντας έτσι το πρωτόκολλο.

59. Κατά συνέπεια, πραγματοποιώντας το τεστ αναλογικότητας, η Επιτροπή εξετάζει αν οποιαδήποτε νόθευση του ανταγωνισμού προκύπτει από την ενίσχυση μπορεί να δικαιολογηθεί από την ανάγκη παροχής δημόσιας υπηρεσίας όπως έχει οριστεί από το κράτος μέλος και έχει προβλεφθεί η χρηματοδότησή της. Αν είναι απαραίτητο, η Επιτροπή μπορεί να αναλάβει δράση και βάσει άλλων διατάξεων της συνθήκης.
60. Η ανάλυση των αποτελεσμάτων της κρατικής ενίσχυσης επί του ανταγωνισμού και της ανάπτυξης των συναλλαγών θα βασίζεται αναγκαστικά σε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά κάθε περίπτωσης. Η παρούσα ανακοίνωση δεν μπορεί να περιγράψει την ανταγωνιστική διάρθρωση και τα άλλα χαρακτηριστικά κάθε αγοράς, γιατί συνήθως υπάρχουν μεγάλες διαφορές μεταξύ τους. Για τον ίδιο λόγο, η παρούσα ανακοίνωση δεν μπορεί να καθορίσει εκ προοιμίου τους όρους βάσει των οποίων οι τιμές των φορέων που παρέχουν δημόσια υπηρεσία είναι ευθυγραμμισμένες με τις αρχές που εξηγούνται στην παράγραφο 58. Έτσι, η αξιολόγηση του συμβιβασμού μιας κρατικής ενίσχυσης υπέρ ενός δημόσιου ραδιοτηλεοπτικού φορέα δυνάμει του άρθρου 86 παράγραφος 2 δεν μπορεί να γίνεται παρά ανάλογα με την περίπτωση, σύμφωνα με την πρακτική της Επιτροπής.
61. Στην εκτίμησή της, η Επιτροπή θα λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι, στο μέτρο που είναι απαραίτητη μια κρατική ενίσχυση για την εκπλήρωση υποχρέωσης δημόσιας υπηρεσίας, το σύστημα στο σύνολό του θα μπορούσε να έχει ως θετικό αποτέλεσμα τη διατήρηση μιας εναλλακτικής λύσης από την πλευρά της προσφοράς σε ορισμένες αγορές⁽²⁰⁾. Ωστόσο θα πρέπει να αξιολογηθεί το εν λόγω αποτέλεσμα και οι ενδεχόμενες αρνητικές επιπτώσεις της ενίσχυσης, που εμποδίζουν άλλους φορείς να εισέλθουν στις αγορές και, συνεπώς, ενισχύουν έτσι την oligopolιακή διάρθρωση της αγοράς ή οδηγούν σε ενδεχόμενη ανταγωνιστική συμπεριφορά των δημόσιων φορέων στις εν λόγω αγορές.
62. Η Επιτροπή θα λάβει υπόψη τις δυσχέρειες που αντιμετωπίζουν τα μικρά κράτη μέλη για τη συλλογή των απαραίτητων κεφαλαίων, αν το κόστος της δημόσιας υπηρεσίας ανά κάτοικο είναι, *ceteris paribus*, υψηλότερο⁽²¹⁾.

⁽²⁰⁾ Κάτι τέτοιο δεν σημαίνει ότι μια κρατική ενίσχυση αποτελεί δικαιολογημένο μέσο για την αύξηση της προσφοράς και του ανταγωνισμού σε μια αγορά. Μια κρατική ενίσχυση που επιτρέπει σε ένα φορέα να παραμείνει σε μια αγορά παρά τις επαναλαμβανόμενες ζημιές προκαλεί σημαντική νόθευση του ανταγωνισμού, γιατί ισοδυναμεί μακροπρόθεσμα με μεγαλύτερη αναποτελεσματικότητα, πιο περιορισμένη προσφορά και υψηλότερες τιμές για τους καταναλωτές. Η άρση των νομικών και οικονομικών εμποδίων στην είσοδο, η εγκαθίδρυση μιας πραγματικής πολιτικής καταπολέμησης των συνεννοήσεων και η προώθηση της πολυφωνίας αποτελούν πολύ αποτελεσματικότερα μέσα για το σκοπό αυτό. Τα φυσικά μονοπώλια υπόκεινται συνήθως σε κανόνες.

⁽²¹⁾ Παρόμοιες δυσκολίες μπορούν επίσης να προκύψουν όταν η δημόσια ραδιοτηλεόραση απευθύνεται σε γλωσσικές μειονότητες ή καλύπτει τοπικές ανάγκες.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ — ΓΕΡΜΑΝΙΑ (THÜRINGEN)

Πρόσκληση υποβολής παρατηρήσεων σύμφωνα με το άρθρο 88 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ σχετικά με το μέτρο ενίσχυσης C 1/2001 (ex N 831/97) — εγγύηση για μια εταιρεία μεταποίησης κηπευτικών

(2001/C 320/05)

Με τη συνημμένη στην παρούσα περίληψη επιστολή της της 8ης Φεβρουαρίου 2001, η οποία είναι συνταγμένη στην αυθεντική γλώσσα, η Επιτροπή κοινοποίησε στη Γερμανία την απόφασή της να κινήσει τη διαδικασία που προβλέπεται από το άρθρο 88 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ σχετικά με το προαναφερόμενο μέτρο.

Τα ενδιαφερόμενα μέρη μπορούν να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους μέσα σε ένα μήνα από την ημερομηνία δημοσίευσης της παρούσας περίληψης και της επιστολής που ακολουθεί, στην ακόλουθη διεύθυνση:

European Commission
Directorate-General for Agriculture
Directorate Agro-economic legislation
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Brussels
Φαξ (32-2) 296 21 51.

Οι παρατηρήσεις αυτές θα κοινοποιηθούν στη Γερμανία. Το απόρρητο της ταυτότητας του ενδιαφερόμενου μέρους που υποβάλλει τις παρατηρήσεις μπορεί να ζητηθεί γραπτώς, με μνεία των σχετικών λόγων.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η Μόνιμη Γερμανική Αντιπροσωπεία κοινοποίησε με επιστολή της στις 5 Δεκεμβρίου 1997, η οποία καταχωρήθηκε στις 10 Δεκεμβρίου 1997, ένα μέτρο εγγύησης δανείων εκ μέρους της Thüringer Aufbaubank για την απόκτηση εκ μέρους της νεοϊδρυθείσας Frenzel Kyffhäuser Tiefkühlkost GmbH των πάγιων στοιχείων ενεργητικού για το εργοστάσιό της στο Ringleben. Η εταιρεία μεταποιεί κυρίως κηπευτικά με ρίζα (καρότα, γογγυλοκράμβες) και πατάτες.

Θα πρέπει να γίνει διάκριση ανάμεσα στα δάνεια και στην εγγύηση που χορηγείται για τα δάνεια αυτά.

Η Επιτροπή εκδίδει ένα ενημερωτικό δελτίο σχετικά με τα δάνεια που χορηγούνται με βάση την απόφαση στην υπόθεση Italgrani (υπόθεση C 47/91). Η Επιτροπή έχει αμφιβολίες κατά πόσο είναι εφαρμοστέα στην προκειμένη περίπτωση τα καθεστώτα στα οποία βασίζονται τα δάνεια καθώς φαίνεται ότι αποκλείονται οι ευαίσθητοι τομείς.

Οι κρατικές ενισχύσεις θα πρέπει να εξετάζονται με βάση την ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με την εφαρμογή των άρθρων 87 και 88 της συνθήκης ΕΚ στις κρατικές ενισχύσεις με τη μορφή εγγυήσεων⁽¹⁾.

Στο σημείο 4.2 της ανακοίνωσης της Επιτροπής αναφέρονται οι όροι οι οποίοι πρέπει να πληρούνται προκειμένου να μην χαρακτηριστεί ένα μέτρο ως κρατική ενίσχυση. Στην προκειμένη περίπτωση

όμως φαίνεται ότι δεν πληρούνται ορισμένοι από αυτούς τους όρους. Για το λόγο αυτό φαίνεται ότι το εν λόγω μέτρο αποτελεί κρατική ενίσχυση προς το δανειζόμενο.

Εξάλλου, ενδέχεται να υπάρχει περίπτωση ενίσχυσης προς το δανειστή. Φαίνεται ότι η τράπεζα προχρηματοδότησε τις επενδύσεις προκειμένου να μην καθυστερήσει το έργο. Η «τελική» χρηματοδότηση θα χορηγηθεί μόλις θα αρχίσει να ισχύει η εγγύηση. Εάν χορηγηθεί ενίσχυση σημαίνει ότι το κράτος θα αναλάβει ένα κίνδυνο τον οποίο έχει αναλάβει προς το παρόν η τράπεζα χωρίς αντάλλαγμα. Στην περίπτωση αυτή όμως θα πληρούνται οι όροι οι οποίοι αναφέρονται στο σημείο 2.2.1 της ανακοίνωσης της Επιτροπής σχετικά με την εφαρμογή των άρθρων 87 και 88 της συνθήκης ΕΚ στις κρατικές ενισχύσεις με τη μορφή εγγυήσεων: μια κρατική εγγύηση χορηγείται εκ των υστέρων σε σχέση με ένα δάνειο ή με μια άλλη χρηματοοικονομική υποχρέωση η οποία έχει ήδη αναληφθεί χωρίς να έχουν προσαρμοστεί οι όροι αυτού του δανείου ή του χρηματοδοτικού δανείου, ή ένα εγγυημένο δάνειο χρησιμοποιείται για την εξόφληση ενός άλλου μη εγγυημένου δανείου στο ίδιο πιστωτικό ίδρυμα. Για το λόγο αυτό θα μπορούσε να δοθεί η εντύπωση ότι πρόκειται για ενίσχυση στο δανειστή. Μια τέτοια ενίσχυση θα μπορούσε να αποτελέσει λειτουργική ενίσχυση η οποία απαγορεύεται καταρχήν.

Όσον αφορά την αξία της ενίσχυσης στο δανειζόμενο φαίνεται να είναι εξαιρετικά δύσκολο να υπολογιστεί το ποσοστό της ενίσχυσης της εγγύησης, αλλά η Επιτροπή αμφιβάλλει κατά πόσο είναι ακριβείς οι υπολογισμοί που διέθεσαν οι γερμανικές αρχές. Πρώτον θα πρέπει να προσδιοριστεί η ένταση ενίσχυσης των δανείων και στη συνέχεια μπορεί να προσδιοριστεί η πρόσθετη ένταση της ενίσχυσης της εγγύησης. Αυτό το συνολικό ποσό θα πρέπει στη συνέχεια να εκτιμηθεί με βάση την πολιτική που εφαρμόζει η Επιτροπή.

⁽¹⁾ ΕΕ C 71 της 11.3.2000, σ. 14.

Η Επιτροπή έχει αμφιβολίες σχετικά με τον υπολογισμό της έντασης ενίσχυσης των δανείων που χορήγησαν οι γερμανικές αρχές. Αυτοί οι υπολογισμοί βασίζονται στο επιτόκιο αναφοράς, αλλά αυτό το επιτόκιο αναφοράς είναι ένα κατώτατο επιτόκιο το οποίο μπορεί να αυξηθεί σε περιπτώσεις ειδικού κινδύνου. Μια τέτοια αύξηση θα μπορούσε να δικαιολογηθεί στην προκειμένη περίπτωση ενόψει της κατάστασης των ιδίων κεφαλαίων της εταιρείας. Πράγματι η τράπεζα χορήγησε ένα δάνειο με επιτόκιο το οποίο σύμφωνα με τις γερμανικές αρχές αντανάκλα τις συνθήκες της αγοράς. Για το λόγο αυτό η ένταση ενίσχυσης των επιδοτούμενων δανείων θα πρέπει να υπολογιστεί με την εφαρμογή του ίδιου επιτοκίου ως εμπορικού επιτοκίου. Κατ' αυτό τον τρόπο θα μπορούσε να αυξηθεί το ισοδύναμο επιχορήγησης.

Επιπλέον, κατά τον υπολογισμό της έντασης ενίσχυσης της εγγύησης, το ποσοστό της έντασης ενίσχυσης που εφάρμοσαν οι γερμανικές αρχές ανερχόταν μόλις στο 0,5 %, που εμπίπτει στο φάσμα 0,5 %-2 % το οποίο έγινε δεκτό από την Επιτροπή στην περίπτωση N 117/96 για τις βιώσιμες επιχειρήσεις [επιστολή της 27ης Δεκεμβρίου 1996, SG(96) D/11696]. Επισημαίνεται ότι αυτό είναι το ελάχιστο ποσοστό του προταθέντος φάσματος, το οποίο δε φαίνεται να δικαιολογείται στην εν λόγω περίπτωση ενόψει της κατάστασης των ιδίων κεφαλαίων της εταιρείας. Εξάλλου, η επιστολή της 27ης Δεκεμβρίου 1996 αποκλείει ρητά τις εταιρείες οι οποίες μεταποιούν και εμπορεύονται τα προϊόντα που περιλαμβάνονται στο παράρτημα I της συνθήκης ΕΚ. Για το λόγο αυτό και μόνο η Επιτροπή έχει αμφιβολίες σχετικά με την ορθότητα της προτεινόμενης έντασης ενίσχυσης. Επισημαίνεται επίσης ότι η προτεινόμενη ένταση ενίσχυσης ύψους 0,5 % θα πρέπει να εξεταστεί ξεχωριστά με βάση τα νέα κριτήρια που προβλέπονται στην ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με την εφαρμογή των άρθρων 87 και 88 της συνθήκης ΕΚ στις κρατικές ενισχύσεις με τη μορφή εγγυήσεων, η οποία προβλέπει μια πιο εξατομικευμένη προσέγγιση με βάση την επιδότηση του επιτοκίου ή με τα προηγούμενα επιτόκια υπερημερίας για εταιρείες που βρίσκονταν στην ίδια κατάσταση. Επειδή οι γερμανικές αρχές ανέφεραν ότι τα δάνεια [...] (*), η Επιτροπή δεν αποκλείει ότι η ένταση της ενίσχυσης μπορεί να ανέλθει στο 100 % της εγγύησης. Μια τέτοια ένταση ενίσχυσης θα ήταν ασυμβίβαστη με το σημείο 4.2 των κατευθυντήριων γραμμών της Κοινότητας για τις κρατικές ενισχύσεις στο γεωργικό τομέα.

Επιπλέον, ορισμένες ανακοινώσεις των γερμανικών αρχών δημιουργούν αμφιβολίες ως προς την οικονομική κατάσταση της εταιρείας. Πράγματι, με βάση τις διαθέσιμες πληροφορίες η Επιτροπή δεν μπορεί να αποκλείσει ότι η εγγύηση πρέπει να εκτιμηθεί με βάση τις κατευθυντήριες γραμμές διάσωσης και αναδιάρθρωσης. Αν υποθέσουμε ότι ισχύουν οι κατευθυντήριες γραμμές για τη διάσωση και την αναδιάρθρωση, επειδή οι γερμανικές αρχές δεν έχουν υποβάλει κάποιο σχέδιο αναδιάρθρωσης για την εξυγίανση της και επειδή δεν φαίνεται πώς μπορούν να αποφευχθούν οι αδικαιολόγητες στρεβλώσεις του ανταγωνισμού και ποια ήταν η συνεισφορά του ίδιου του δικαιούχου, η Επιτροπή αμφιβάλλει κατά πόσο είναι συμβίβαστο με τη συνθήκη το προτεινόμενο μέτρο.

Για όλους αυτούς τους λόγους η Επιτροπή αποφάσισε να κινήσει τη διαδικασία που προβλέπεται από το άρθρο 88 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ εναντίον του προτεινόμενου μέτρου κρατικής εγγύησης και να ζητήσει από τη Γερμανία να της διαθέσει όλες τις σχετικές πληροφορίες που είναι αναγκαίες προκειμένου να διαπιστωθεί εάν τα δάνεια καλύπτονται πράγματι από εγκεκριμένα καθέστωτα ενίσχυσης.

(*) Εμπιστευτική πληροφορία.

ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

«Die Europäische Kommission beehrt sich, der Bundesrepublik Deutschland mitzuteilen, dass sie nach Prüfung der von den deutschen Behörden übermittelten Angaben über die vorerwähnte Beihilfe beschlossen hat, Deutschland zur Mitteilung aufzufordern, ob die Darlehen unter zuvor genehmigte Beihilferegulungen fallen, und gegen die vorgeschlagene Bürgschaft das Verfahren nach Artikel 88 Absatz 2 EG-Vertrag einzuleiten.

Der Entscheidung der Kommission liegen folgende Erwägungen zugrunde:

1. VERFAHREN

Mit Schreiben vom 5.12.1997, eingegangen am 10.12.1997, hat die Ständige Vertretung der Bundesrepublik Deutschland bei der Europäischen Union den Entwurf dieser Beihilfemaßnahme der Kommission gemäß Artikel 88 Absatz 3 notifiziert. Zusätzliche Informationen wurden übermittelt mit Schreiben vom 7.4.1998, eingegangen am 14.4.1998, vom 20.10.1998, eingegangen am 26.10.1998, vom 9.2.1999, eingegangen am 12.2.1999, vom 13.8.1999, eingegangen am 24.8.1999, zwei Schreiben vom 22.11.1999, eingegangen am 25.11.1999 bzw. am 26.11.1999, mit Schreiben vom 17.8.2000, eingegangen am 22.8.2000, und vom 29.11.2000, eingegangen am 5.12.2000.

2. BESCHREIBUNG

2.1 Titel

Bürgschaft für einen Gemüseverarbeitungsbetrieb

2.2 Begünstigter

Frenzel Kyffhäuser Tiefkühlkost GmbH

Die Beihilfe ist für den Erwerb des Anlagevermögens einer Produktionsstätte in Ringleben durch die neu gegründete Frenzel Kyffhäuser Tiefkühlkost GmbH bestimmt. Das Unternehmen verarbeitet insbesondere Wurzelgemüse (Karotten, Kohlrabi) und Kartoffeln.

2.3 Beihilfemaßnahme

2.3.1 Staatliche Bürgschaft

Von der Thüringer Aufbaubank wird eine staatliche Bürgschaft für 65 % eines Darlehens in Höhe von [...] (**) DEM mit Vorrangabfindungsrecht an den vereinbarten Sicherheiten übernommen. Die Darlehen wurden am 22.12.1997 gewährt und am 31.12.1997 ausgezahlt. Die Bürgschaft wurde gleichzeitig vorbehaltlich der Genehmigung durch die Europäische Kommission übernommen.

Sicherheiten:

— [...] DEM erstrangige Grundschulden auf die Betriebsimmobilie in Ringleben;

(**) Betriebsheimnis.

- Sicherungsübereignung der Maschinen;
- selbstschuldnerische Höchstbetragsbürgschaft des geschäftsführenden Gesellschafters Herrn Frenzel;
- Abtretung der Auszahlungsansprüche aus einer Risikolebensversicherung für Herrn Frenzel in Höhe von [...] DEM.

Verbürgt werden folgende Darlehen:

- [...] DEM ERP-Aufbauprogramm ⁽²⁾
Vertrag geschlossen am 22.12.1997, Laufzeit bis 30.9.2017
[...] [...]
 - Verbürgt bis 31.3.2013
- [...] DEM KfW-Mittelstandsprogramm ⁽³⁾
Vertrag geschlossen am 22.12.1997, Laufzeit bis 31.12.2005
[...] [...]
 - Einmalige Bearbeitungsgebühr von 2 %, Disagio 4 %, Risikoprämie für „a. p.“-Tilgung von 2 %
- [...] DEM Hausbankdarlehen ⁽⁴⁾
Vertrag geschlossen am 8.12.1997, Laufzeit bis 20.12.2007
[...] [...]
 - Einmalige Bearbeitungsgebühr von 10 000 DEM.

Im Zusammenhang mit der Bürgschaft entstehen folgende Kosten:

- einmalige Bearbeitungsgebühr von 0,375 % des Bürgschaftsobligos,
- Bürgschaftsentgelt von 0,75 % p. a. des Bürgschaftsobligos.

Der Kaufpreis für die Sachanlage samt Inventar beläuft sich auf [...] DEM. Die deutschen Behörden haben angegeben, dass es dem Unternehmen trotz der gestellten Sicherheiten aus folgenden Gründen nicht möglich war, für den Kauf ein normales Darlehen auf dem freien Markt ohne zusätzliche Bürgschaft zu erhalten: der Standort des Unternehmens (Region Nord-Thüringen, genauer gesagt das Gebiet Artern, in dem seit der deutschen Einigung eine überdurchschnittlich hohe Zahl an Konkursen zu verzeichnen ist), der spezifische Charakter der Sachanlage (im Insolvenzfall muss ein privater Investor gefunden werden, der bereit ist, diese zu übernehmen) sowie die Bankpraxis in Bezug auf die Bewertung von Nahrungsmittelbeständen.

Zur finanziellen Situation des Unternehmens haben die deutschen Behörden ausgeführt, dass der Umsatz und der Cashflow des Unternehmens von 1994 bis 1996 konstant zugenommen haben, der Eigenkapitalanteil des Unternehmens ([...] % im Dezember 1996) jedoch beschränkt ist und sowohl vom Unternehmen selbst als auch von den Gläubigern als niedrig an-

gesehen wird. Die Kapitalsituation wirkt sich auch auf die neuen Investitionen aus (verfügbare Eigenmittel in Höhe von [...] DEM). Der vorläufige Jahresabschluss vom Dezember 1998 zeigt, dass das Unternehmen auf dem richtigen Weg ist. Sowohl die angestrebten Gewinne als auch der Cashflow-Zuwachs liegen leicht über der Vorausschätzung.

Im Allgemeinen kann das Unternehmen nach Auffassung der deutschen Behörden nicht als in finanziellen Schwierigkeiten befindlich betrachtet werden.

2.3.2 Auswirkungen auf die Kapazitäten

Bei der zu übernehmenden Produktionsstätte in Ringleben handelt es sich um ein Verarbeitungsunternehmen mit diversen Verarbeitungslinien sowie einer Kühlanlage mit Kartoffelbelüftungsanlage und zwei Frostern. Die derzeitige Verarbeitungskapazität wird nicht ausgeweitet.

Zur bestehenden Anlage wurden folgende Angaben gemacht:

- Frischschälllinie: 8 400 t Rohware bzw. 4 200 t Fertigware p. a.,
- Dampfschälllinie: 22 000 t Rohware bzw. 15 000 t Fertigware p. a.,
- Mischungslinie: 2 600 t Fertigware p. a.,
- Röstlinie: 1 800 t Fertigware p. a.

Die Angaben beziehen sich auf die maximale Kapazität bei einem Dreischichtbetrieb. Später wird die Anlage in zwei Schichten betrieben werden.

2.3.3 Auswirkungen auf den Markt

Die neu gegründete Frenzel Kyffhäuser Tiefkühlkost GmbH ist in einem dynamischen Markt tätig. Die Nachfrage nach Tiefkühlkost nimmt zu. Da der Pro-Kopf-Verbrauch von Tiefkühlkost in Deutschland noch immer unter dem Durchschnitt der übrigen westeuropäischen Länder liegt, ist mit einer Zunahme des Verbrauchs zu rechnen. Die Produktion der Frenzel Kyffhäuser Tiefkühlkost GmbH ist ausschließlich für den deutschen Markt bestimmt.

Durch die enge wirtschaftliche Verflechtung des neu gegründeten Unternehmens mit einem bereits bestehenden Unternehmen des Geschäftsführers, Herrn Frenzel, in Sachsen (Frenzel Eiscrem und Tiefkühlkost) eröffnen sich im Rahmen der existierenden Vertriebsstrukturen erhöhte Absatzmöglichkeiten für die in Ringleben hergestellten Produkte.

Das Unternehmen hat seinen Sitz in einer Region mit hoher Arbeitslosigkeit (25,1 % im Oktober 1997). Durch die Maßnahme werden 47 Arbeitsplätze erhalten. Für 1998 ist die Schaffung weiterer 12 Arbeitsplätze geplant.

Die Erzeugnisse werden in ganz Deutschland vertrieben, sowohl direkt an die Märkte als auch an Zentrallager. Es gibt Kontakte zu allen Supermarktketten in Deutschland. Nach den Angaben der deutschen Behörden werden die Erzeugnisse der Marke „Fürstlich essen wie August der Starke“ zu [...] % in Thüringen, zu [...] % in Ostberlin und den übrigen neuen Bundesländern und zu [...] % im restlichen Deutschland abgesetzt.

⁽²⁾ Die deutschen Behörden haben angegeben, dass dieses Darlehen aus öffentlichen Mitteln finanziert wird und von der Kommission genehmigt wurde (N 951/95, genehmigt mit Schreiben vom 1.3.1996).

⁽³⁾ Die deutschen Behörden haben angegeben, dass dieses Darlehen aus öffentlichen Mitteln finanziert wird und von der Kommission genehmigt wurde (NN 24/96, genehmigt mit Schreiben vom 29.3.1996).

⁽⁴⁾ Die deutschen Behörden haben erklärt, dass dieses Darlehen zu Marktkonditionen gewährt wurde.

2.4 Beihilfeintensität

Die deutschen Behörden haben angegeben, dass sich die Gesamtinvestitionskosten auf [...] DEM ([...] DEM über die Darlehen finanziert, [...] DEM Eigenmittel) belaufen, wobei das Beihilfeelement 300 000 DEM beträgt.

Die deutschen Behörden haben folgende Übersicht über die Berechnung der Beihilfeintensität übermittelt:

	Subventionsäquivalent	
Eigenmittel	[...] DEM	—
Hausbankdarlehen	[...] DEM	—
ERP-Aufbauprogramm	[...] DEM	195 410 DEM
KfW-Mittelstandsprogramm	[...] DEM	26 378 DEM
Insgesamt		221 788 DEM

Der Wert der Bürgschaft (65 % von [...] DEM, d. h. [...] DEM) entspricht einer Beihilfeintensität von 0,5 % p. a. für wirtschaftlich lebensfähige Unternehmen bis 18 200 DEM p. a. Die deutschen Behörden gründen die Beihilfeintensität auf die Spanne 0,5 %—2 %, die von der Kommission im Fall N 117/96 für lebensfähige Unternehmen akzeptiert wurde (Schreiben vom 27.12.1996, SG(96) D/11696). In einem getrennten Schreiben vom 11.11.1998 (D/54570) hat die Kommission für Unternehmen, die sich nicht in finanziellen Schwierigkeiten befinden, einen Beihilfesatz von 0,5 % akzeptiert.

2.5 Rechtsgrundlage

Bürgschaftsrichtlinie des Freistaates Thüringen für die gewerbliche Wirtschaft und die freien Berufe vom 8. November 1995.

3. WÜRDIGUNG

3.1 Anordnung zur Auskunftserteilung hinsichtlich der Darlehen

Es muss unterschieden werden zwischen den Darlehen und der für die Darlehen gewährten Bürgschaft.

Nach Angaben der deutschen Behörden ist das Hausbankdarlehen zu Marktbedingungen gewährt worden, während die beiden anderen Darlehen auf der Grundlage des ERP-Aufbauprogramms und des KfW-Mittelstandsprogramms gewährt wurden, die bereits genehmigt worden sind. Nach dem Urteil des Gerichtshofs in der Rechtssache Italgrani⁽⁵⁾ gilt Folgendes: Die Kommission kann, wenn sie es mit einer individuellen Beihilfe zu tun hat, von der behauptet wird, sie sei aufgrund einer zuvor genehmigten Regelung gewährt worden, diese Gewährung nicht ohne weiteres unmittelbar am EG-Vertrag messen. Sie darf zunächst — bevor sie ein Verfahren eröffnet — nur prüfen, ob die Beihilfe durch die allgemeine Regelung gedeckt ist und die in der Entscheidung über die Genehmigung dieser Regelung gestellten Bedingungen erfüllt. Stellt die Kommission im Anschluss an eine in dieser Weise beschränkte Überprüfung fest, dass die individuelle Beihilfe ihrer Entscheidung über die

Genehmigung der Regelung entspricht, so muss sie sie wie eine genehmigte, d. h. wie eine bestehende Beihilfe behandeln. Umgekehrt ist die individuelle Beihilfe dann wie eine neue Beihilfe anzusehen, wenn die Kommission feststellt, dass sie nicht durch ihre Entscheidung über die Genehmigung der Regelung gedeckt ist.

Im vorliegenden Fall zweifelt die Kommission auf der Grundlage der ihr vorliegenden Informationen daran, dass sich die beiden von den deutschen Behörden angeführten Beihilferegulungen auf empfindliche Sektoren (einschließlich der Landwirtschaft) beziehen.

Aufgrund vorstehender Erwägungen und gemäß dem Urteil des Gerichtshofs in der Rechtssache C-47/91 erachtet die Kommission es für notwendig, die deutsche Regierung förmlich aufzufordern, ihr innerhalb eines Monats alle erforderlichen Unterlagen, Angaben und Daten zu übermitteln, damit die Kommission ermitteln kann, ob die Darlehen tatsächlich unter zuvor genehmigte Beihilferegulungen fallen.

3.2 Vorliegen einer Beihilfe im Sinne von Artikel 87 Absatz 1 EG-Vertrag hinsichtlich der Bürgschaft

Damit Artikel 87 Absatz 1 EG-Vertrag hinsichtlich der Bürgschaft zur Anwendung kommt, muss sie dem betreffenden Unternehmen einen wirtschaftlichen Vorteil verschaffen, den es unter normalen Marktbedingungen nicht erhalten würde; die Beihilfe muss bestimmten Unternehmen gewährt werden; die Zuwendung muss von einem Mitgliedstaat oder aus staatlichen Mitteln gewährt werden und die Beihilfe muss geeignet sein, den Handel zwischen den Mitgliedstaaten spürbar zu beeinträchtigen.

Ob es sich bei staatlichen Bürgschaften um staatliche Beihilfen handelt, muss anhand der Mitteilung der Kommission über die Anwendung der Artikel 87 und 88 EG-Vertrag auf staatliche Beihilfen in Form von Haftungsverpflichtungen und Bürgschaften⁽⁶⁾ festgestellt werden. Aus Nummer 2.1.4 der Mitteilung geht hervor, dass sowohl vom Staat direkt gewährte Bürgschaften als auch von Unternehmen, auf die öffentliche Stellen einen beherrschenden Einfluss ausüben, gewährte Bürgschaften eine staatliche Beihilfe im Sinne von Artikel 87 Absatz 1 EG-Vertrag darstellen können.

In Nummer 4.2 der Mitteilung sind die Voraussetzungen aufgeführt, die erfüllt werden müssen, damit eine staatliche Bürgschaft keine staatliche Beihilfe darstellt. Die deutschen Behörden haben bestätigt, dass der Kreditnehmer nicht in der Lage wäre, ohne Eingreifen des Staates auf den Finanzmärkten Gelder zu Marktbedingungen aufzunehmen. Somit wäre die Voraussetzung von Nummer 4.2 Buchstabe c) der Mitteilung nicht erfüllt. Außerdem wird zwar eine Prämie gezahlt, um das vom Staat getragene Risiko im Zusammenhang mit der Bürgschaft auszugleichen, aber in Anbetracht der Umstände (begrenzt Eigenkapital und Bestätigung durch die deutschen Behörden, dass die Bürgschaft für die Finanzierung erforderlich ist), scheint die Prämie nicht dem Marktpreis für die Bürgschaft zu entsprechen. Somit wird auch die Voraussetzung von Nummer 4.2 Buchstabe d) der Mitteilung nicht erfüllt. Bei der Maßnahme scheint es sich also um eine staatliche Beihilfe für den Kreditnehmer zu handeln.

⁽⁵⁾ Rechtssache C-47/91 vom 5. Oktober 1994, [Slg.] 1994, S. I-4635.

⁽⁶⁾ ABl. C 71 vom 11.3.2000, S. 14.

Außerdem könnte der Kreditgeber eine Beihilfe erhalten. Es scheint, dass die Hausbank die Investitionen vorfinanziert hat, um Verzögerungen bei dem Vorhaben zu vermeiden. Die „endgültige“ Finanzierung wird erst nach Inkrafttreten der Bürgschaft verfügbar. Wird die Bürgschaft gewährt, so würde dies bedeuten, dass der Staat ein Risiko übernimmt, das eine Bank bisher kostenlos übernommen hat. Es scheint also, dass die Voraussetzungen von Nummer 2.2.1 der vorgenannten Mitteilung erfüllt sind: für ein bereits gewährtes Darlehen oder eine sonstige bereits eingegangene finanzielle Verpflichtung wird eine staatliche Bürgschaft übernommen, ohne dass die Konditionen des Darlehens oder der finanziellen Verpflichtung entsprechend angepasst werden, oder ein mit einer Bürgschaft versehenes Darlehen wird dazu benutzt, um ein anderes, nicht mit einer Bürgschaft ausgestattetes Darlehen an dasselbe Kreditinstitut zurückzuzahlen. Somit profitiert anscheinend auch der Kreditgeber von der Beihilfe.

3.3 Anwendbarer Rechtsrahmen

Beihilfen in Form von Bürgschaften müssen von der Kommission anhand der Regeln geprüft werden, die sie bei dieser Art von Beihilfemaßnahmen anwendet (Investitionen, Rettung und Umstrukturierung usw.) (7). Deshalb muss der angemessene Rahmen für die Prüfung des Erwerbs der Vermögenswerte geschaffen werden.

Die deutschen Behörden haben die Maßnahme als Bürgschaft für eine Investitionsbeihilfe bezeichnet. Somit müsste der Investitionsaspekt normalerweise anhand des Gemeinschaftsrahmens für staatliche Beihilfen im Agrarsektor (8) geprüft werden.

Nun scheint die Maßnahme jedoch den Erwerb aller Vermögenswerte einer Produktionsstätte eines in Gesamtvollstreckung befindlichen Unternehmens durch ein neu gegründetes Unternehmen zu betreffen, das jedoch von Anfang an unzureichend mit Kapital ausgestattet war. Somit kann also nicht ausgeschlossen werden, dass es sich eigentlich um eine Rettungs- und Umstrukturierungsbeihilfe handelt, die anhand der Leitlinien für die Beurteilung von staatlichen Beihilfen zur Rettung und Umstrukturierung von Unternehmen in Schwierigkeiten (9) beurteilt werden muss. Die Feststellung der deutschen Behörden, dass das Unternehmen [...], wenn es die Bürgschaft nicht erhält, scheint darauf hinzuweisen. Da die deutschen Behörden die Finanzbuchhaltung des Unternehmens nicht übermittelt haben, muss die Kommission Zweifel am anwendbaren Rechtsrahmen anmelden. Gemäß Nummer 4.2.3 der Gemeinschaftsleitlinien muss das Unternehmen aufgrund einer Bewertung seiner Aussichten wirtschaftlich lebensfähig sein. Solche Bewertungen sind nicht vorgelegt worden.

Geht man davon aus, dass die Leitlinien für die Rettung und Umstrukturierung gelten, so muss die Kommission Zweifel an der Vereinbarkeit der vorgeschlagenen Maßnahme mit den Leitlinien anmelden, weil die deutschen Behörden keinen Umstrukturierungsplan zur Wiederherstellung der Lebensfähigkeit vorgelegt haben und weil nicht deutlich ist, wie ungerechtfertigte Wettbewerbsverzerrungen vermieden würden und worin der

Eigenbeitrag des Empfängers bestand. Es ist auch darauf hinzuweisen, dass die neuen Leitlinien der Gemeinschaft für staatliche Beihilfen zur Rettung und Umstrukturierung von Unternehmen in Schwierigkeiten (10) Rettungs- und Umstrukturierungsbeihilfen für neu gegründete Unternehmen ausschließen. Dies gilt insbesondere für neue Unternehmen, die aus der Abwicklung oder der Übernahme der Vermögenswerte eines anderen Unternehmens hervorgegangen sind (Nummer 7 der Rettungs- und Umstrukturierungsleitlinien). Ausnahmen sind nur in bestimmten Fällen in den neuen Bundesländern möglich (siehe Fußnote 10 der Leitlinien, mit der die gängige Praxis kodifiziert wird). Außerdem wurde mit den neuen Leitlinien auch der Grundsatz der einmaligen Beihilfe (Nummern 50 und 51 (11) der Leitlinien) festgelegt — gemäß Fußnote 28, mit der die gängige Praxis kodifiziert wird, kann eine Ausnahme vom Grundsatz der einmaligen Beihilfe nur durch außergewöhnliche Umstände gerechtfertigt werden, die nichts mit dem Unternehmen zu tun haben. Dies bedeutet, dass überprüft werden muss, dass sich das neue Unternehmen deutlich von dem alten Unternehmen unterscheidet.

Da der Kommission jedoch nicht mitgeteilt worden ist, wann das alte Unternehmen liquidiert und das neue Unternehmen gegründet worden ist, kann sie nicht feststellen, welche Bestimmungen der Leitlinien in diesem Fall gelten. Die Zweifel der Kommission werden dadurch verstärkt, dass ihr keine Angaben über den Verkauf der Vermögenswerte vorliegen: Wer war der vorherige Besitzer, gibt es eine Verbindung zum Begünstigten, wie wurde der Kaufpreis festgesetzt, welche Bedingungen galten für den Verkauf? Die deutschen Behörden müssten auch mitteilen, ob dem Unternehmen nach Dezember 1997 eine neue Beihilfe gewährt worden ist. Je nachdem, ob und wann eine solche Beihilfe gewährt wurde, könnten die neuen Rettungs- und Umstrukturierungsleitlinien gelten.

Auch wenn davon ausgegangen wird, dass der Gemeinschaftsrahmen für staatliche Beihilfen im Agrarsektor die geeignete Rechtsgrundlage darstellt, hat die Kommission doch Zweifel an der Vereinbarkeit der Maßnahme. Die deutschen Behörden haben bestätigt, dass die Bedingungen von Nummer 4.2 des Gemeinschaftsrahmens eingehalten werden, insbesondere, dass der Beihilfesatz 50 % der zuschussfähigen Investitionen in Ziel-1-Regionen nicht überschreiten darf. Diese Versicherung gründet sich jedoch auf die vorstehend beschriebenen Berechnungen der Beihilfeintensität und des Subventionsäquivalents der Darlehen und Bürgschaften (vgl. Abschnitt II Buchstabe D). Die Kommission hat aus nachstehend angeführten Gründen Zweifel an diesen Berechnungen.

3.4 Beihilfeintensität

Gemäß der Mitteilung der Kommission über die Anwendung der Artikel 87 und 88 EG-Vertrag auf staatliche Beihilfen in Form von Haftungsverpflichtungen und Bürgschaften lässt sich das Barzuschussäquivalent einer Kreditbürgschaft in einem bestimmten Jahr auf dieselbe Weise berechnen wie das Zuschussäquivalent eines zinsvergünstigten Darlehens; der Zinszuschuss macht dabei die Differenz zwischen dem Marktzins und dem Zins aus, der dank der staatlichen Bürgschaft angewandt wird, nach Abzug etwaiger Prämienzahlungen.

(7) Vgl. Nummer 5.2 der Mitteilung der Kommission über die Anwendung der Artikel 87 und 88 EG-Vertrag auf staatliche Beihilfen in Form von Haftungsverpflichtungen und Bürgschaften.

(8) ABl. C 28, vom 1.2.2000, S. 2, Berichtung in ABl. C 232 vom 12.8.2000, S. 17.

(9) ABl. C 283 vom 19.9.1997, weil die Beihilfe vor dem 30.4.2000 notifiziert wurde, siehe ABl. C 288 vom 9.10.1999, geändert durch ABl. C 121 vom 29.4.2000.

(10) ABl. C 288 vom 9.10.1999, S. 2.

(11) Die den Erwerb von Vermögenswerten auch ausdrücklich untersagt.

In dem vorliegenden Fall erscheint es äußerst schwierig, die Beihilferate für die Bürgschaft zu berechnen, die Kommission bezweifelt jedoch, dass die von den deutschen Behörden übermittelten Berechnungen richtig sind. Zunächst muss die Beihilfeintensität der Darlehen bestimmt werden; dann kann die zusätzliche Beihilfeintensität für die Bürgschaft bestimmt werden. Der kumulierte Betrag muss dann im Rahmen der anwendbaren Kommissionspolitik beurteilt werden.

Die Beihilfeintensität des Darlehens ist vorstehend berechnet worden, indem die Zinsvergütung mit dem Referenzzinssatz verglichen wird. Im Dezember 1997 belief sich der Referenzzinssatz auf 5,54 %. Bei diesem Referenzzinssatz handelt es sich jedoch um einen Mindestsatz, der in besonderen Risikofällen erhöht werden kann (z. B. Unternehmen in Schwierigkeiten, Mangel an üblicherweise von Banken geforderten Sicherheiten). In diesen Fällen kann sich der Zuschlag auf 400 Basispunkte oder mehr belaufen, wenn keine Privatbank zur Gewährung des betreffenden Darlehens bereit gewesen wäre. Dies scheint hier infolge der Kapitallage des Unternehmens der Fall gewesen zu sein (obwohl die deutschen Behörden versichern, dass sich das Unternehmen nicht in finanziellen Schwierigkeiten befindet). Die Hausbank hat in der Tat ein Darlehen mit dem Zinssatz [...] % gewährt, das den deutschen Behörden zufolge die Marktbedingungen widerspiegelt. Deshalb wäre es wohl angemessen, die Beihilfeintensität der zinsverbilligten Darlehen unter Zugrundelegung desselben Zinssatzes von [...] % als Referenzmarktzinssatz zu berechnen. Dies würde natürlich zu höheren Subventionsäquivalenten führen.

Bei der Berechnung der Beihilfeintensität der Bürgschaft haben die deutschen Behörden außerdem eine Beihilfeintensität von nur 0,5 % angewendet, auf der Grundlage der Spanne, die die Kommission im Fall N 117/96 ⁽¹²⁾ für lebensfähige Unternehmen akzeptiert hat (Schreiben vom 27.12.1996, SG(96) D/11696). Es ist darauf hinzuweisen, dass dies der Mindestwert der vorgeschlagenen Spanne ist, was im vorliegenden Fall aufgrund der Kapital-situation des Unternehmens nicht als gerechtfertigt erscheint. Außerdem werden im Schreiben vom 27.12.1996 ausdrücklich Unternehmen ausgeschlossen, die Erzeugnisse im Sinne von Anhang I des EG-Vertrags verarbeiten und vermarkten. Allein aus diesem Grund hat die Kommission Zweifel an der Angemessenheit der vorgeschlagenen Beihilfeintensität. Es ist auch darauf hinzuweisen, dass die vorgeschlagene Beihilfeintensität von 0,5 unter Zugrundelegung der neuen Kriterien in der Mitteilung der Kommission über die Anwendung der Artikel 87 und 88 EG-Vertrag auf staatliche Beihilfen in Form von Haftungsverpflichtungen und Bürgschaften eingehend geprüft werden sollte, die ein individualisierteres Konzept auf der Grundlage der erlassenen Zinsen oder der früheren Ausfallrate von Unternehmen in der gleichen Lage erfordert. Da die deutschen Behörden angegeben haben, dass die Darlehen [...] gewährt werden [...], kann die Kommission eine Beihilfeintensität in Höhe von 100 % des durch die Bürgschaft gedeckten Betrags nicht ausschließen ⁽¹³⁾. Die Behauptung der deutschen Behörden über [...] lässt außerdem

Zweifel an der Versicherung aufkommen, dass sich das Unternehmen nicht in finanziellen Schwierigkeiten befindet.

Hinsichtlich der möglichen Beihilfe zugunsten des Kreditgebers scheint es sich hier um eine reine Betriebsbeihilfe zu handeln (vgl. Nummer 5.4 der Mitteilung der Kommission). Das Darlehen wird stärker gesichert, ohne dass der Kreditgeber eine Gegenleistung erbringen muss. Anhand der derzeit verfügbaren Angaben scheint der Wert dieser Beihilfe wiederum sehr schwer zu ermitteln. Die Kommission kann nicht ausschließen, dass 100 % des durch die Bürgschaft gedeckten Betrags als die angemessene Beihilfeintensität betrachtet werden müssen. In Anbetracht der Tatsache, dass die Bürgschaft 65 % des Darlehens deckt, würde dies bedeuten, dass sich das Beihilfeäquivalent für den Kreditgeber auf [65 % von [...] DEM=] [...] DEM belaufen würde.

4. ENTSCHEIDUNG

Aus den vorstehend dargelegten Gründen hat die Kommission beim derzeitigen Verfahrensstand erhebliche Bedenken, dass die geplante Beihilfemaßnahme als im gemeinsamen Interesse liegend gelten und somit für eine Freistellung gemäß Artikel 87 Absatz 3 Buchstabe c) EG-Vertrag in Betracht kommen kann.

Die Kommission möchte Deutschland daher mitteilen, dass sie nach Prüfung der ihr bislang vorliegenden Angaben zu der betreffenden staatlichen Beihilfe beschlossen hat, gegen die vorgeschlagene Bürgschaft das Verfahren nach Artikel 88 Absatz 2 EG-Vertrag einzuleiten. Außerdem fordert die Kommission Deutschland aus den vorgenannten Gründen und infolge der Rechtssache „Italgrani“ im Wege einer Anordnung zur Auskunftserteilung auf, ihr innerhalb eines Monats nach Eingang dieses Schreibens alle Unterlagen, Angaben und Daten zu übermitteln, die für die Prüfung der Tatsache, ob die Darlehen tatsächlich unter zuvor genehmigte Beihilferegulungen fallen, sachdienlich sind. Es sind insbesondere alle Angaben über die Regelungen zu übermitteln, gemäß denen die Darlehen gewährt worden sind (insbesondere sektoraler Geltungsbereich und Genehmigung durch die Kommission).

Sollte die Kommission zu den genannten Fragen keine Auskünfte erhalten, so wird sie eine Entscheidung auf der Grundlage der ihr vorliegenden Elemente erlassen.

Aus diesen Gründen fordert die Kommission Deutschland im Rahmen des Verfahrens nach Artikel 88 Absatz 2 EG-Vertrag auf, innerhalb eines Monats nach Eingang dieses Schreibens seine Stellungnahme abzugeben und alle für die Würdigung der Maßnahme sachdienlichen Informationen zu übermitteln. Sie bittet die deutschen Behörden, dem etwaigen Beihilfeempfänger unmittelbar eine Kopie dieses Schreibens zuzuleiten.

Die Kommission erinnert Deutschland an die Sperrwirkung des Artikels 88 Absatz 3 EG-Vertrag und verweist auf Artikel 14 der Verordnung (EG) Nr. 659/1999 des Rates, wonach alle rechtswidrigen Beihilfen von den Empfängern zurückgefordert werden können.»

⁽¹²⁾ Bürgschaftsrichtlinie der Thüringer Aufbaubank.

⁽¹³⁾ Siehe Nummer 3.2 der Mitteilung der Kommission über die Anwendung der Artikel 87 und 88 EG-Vertrag auf staatliche Beihilfen in Form von Haftungsverpflichtungen und Bürgschaften: „Ist es bei Übernahme der Garantie sehr wahrscheinlich, dass der Kreditnehmer seinen Verpflichtungen nicht nachkommen können, z. B. weil er in finanziellen Schwierigkeiten ist, so kann der Wert der Garantie genauso hoch sein wie der Betrag, der durch die Garantie effektiv gedeckt ist.“

Μέλη της συμβουλευτικής επιτροπής για την πρόληψη του καρκίνου

(2001/C 320/06)

Με απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 2001, η Επιτροπή διόρισε τα εξής άτομα ως μέλη της συμβουλευτικής επιτροπής για την πρόληψη του καρκίνου. Η τριετής περίοδος που προβλέπεται στο άρθρο 6 της απόφασης 96/469/ΕΚ της Επιτροπής αρχίζει την επόμενη ημέρα από την έκδοση της προαναφερθείσας απόφασης.

Michael MICKSCHE

Hendrik VAN POPPEL

Hans STORM

Harri VERTIO

Jean FAIVRE

Volker DIEHL

Γεώργιος ΣΑΜΩΝΗΣ

Peter A. DALY

Alberto COSTA

Mario DICATO

K. W. VAN DE POLL

Edward LIMBERT

D. Gonzalo LOPEZ-ABENTE

Ulrik RINGBORG

James FRIEND

Μη διατύπωση αντιρρήσεων σε μια κοινοποιηθείσα συγκέντρωση**(Υπόθεση COMP/M.2569 — Interbrew/Beck's)**

(2001/C 320/07)

(Κείμενο που παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον ΕΟΧ)

Στις 26 Οκτωβρίου 2001, η Επιτροπή αποφάσισε να μην διατυπώσει αντιρρήσεις για την ανωτέρω κοινοποιηθείσα συγκέντρωση και να την αναγνωρίσει ως σύμφωνη με την κοινή αγορά. Η απόφαση αυτή βασίζεται στο άρθρο 6 παράγραφος 1 στοιχείο β) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 4064/89 του Συμβουλίου. Το πλήρες κείμενο της απόφασης διατίθεται μόνο στην αγγλική γλώσσα και θα δημοσιοποιηθεί αφού διαγραφούν τα επαγγελματικά απόρρητα που ίσως περιέχει. Θα διατίθεται:

— υπό έντυπη μορφή μέσω των γραφείων πώλησας της Υπηρεσίας Επισήμων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (βλέπε οπισθόφυλλο),

— υπό ηλεκτρονική μορφή στη βάση δεδομένων CELEX (έκδοση «CEN»), όπου φέρει αριθμό εγγράφου 301M2569. Το CELEX είναι το αυτοματοποιημένο σύστημα τεκμηρίωσης του κοινοτικού δικαίου.

Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με συνδρομές, απευθυνθείτε στη διεύθυνση:

EUR-OP

Information, Marketing and Public Relations

2, rue Mercier

L-2985 Luxembourg

Τηλ.: (+352) 2929 42718, φαξ: (+352) 2929 42709.

Προηγούμενη κοινοποίηση συγκέντρωσης
(Υπόθεση COMP/M.2550 — Mezzo/Muzzik)
(2001/C 320/08)

(Κείμενο που παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον ΕΟΧ)

1. Στις 6 Νοεμβρίου 2001, η Επιτροπή έλαβε κοινοποίηση μιας προτεινόμενης συγκέντρωσης σύμφωνα με το άρθρο 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 4064/89 του Συμβουλίου ⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1310/97 ⁽²⁾, με την οποία η Mezzo, που ελέγχεται από τις France Télécom και France Télévision, προβαίνει σε πλήρη συγχώνευση με την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 στοιχείο α) του εν λόγω κανονισμού, με την MCM Classique Jazz-Muzzik («Muzzik») που ελέγχεται από Lagardère και Vivendi Universal με αγορά στοιχείων του ενεργητικού.

2. Οι επιχειρηματικές δραστηριότητες των εν λόγω επιχειρήσεων είναι:

- Mezzo: παραγωγή και εμπορία θεματικών καναλιών, κλασική μουσική τζάζ και παραδοσιακή μουσική,
- Muzzik: παραγωγή και εμπορία θεματικών καναλιών, κλασική μουσική, όπερα και χορός,
- France Télécom: τηλεπικοινωνιακές υπηρεσίες,
- France Télévision: δημόσια κανάλια, οπτικοακουστικές παραγωγές και δικαιώματα,
- Lagardère: μέσα μαζικής ενημέρωσης, αυτοκίνητα υψηλή τεχνολογία,
- Vivendi Universal: μέσα μαζικής ενημέρωσης, περιβάλλον.

3. Κατά την προκαταρκτική εξέταση, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η γνωστοποιηθείσα συγκέντρωση θα μπορούσε να εμπέσει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 4064/89. Εντούτοις, επιφυλάσσεται να λάβει τελική απόφαση επί του σημείου αυτού.

4. Η Επιτροπή καλεί τους ενδιαφερόμενους τρίτους να υποβάλουν οποιοσδήποτε παρατηρήσεις για την προτεινόμενη συγκέντρωση στην Επιτροπή.

Οι παρατηρήσεις πρέπει να φθάσουν στην Επιτροπή το αργότερο εντός δέκα ημερών από την ημερομηνία της παρούσας δημοσίευσης, με την αναφορά COMP/M.2550 — Mezzo/Muzzik. Οι παρατηρήσεις μπορούν να σταλούν στην Επιτροπή με φαξ [αριθ. (32-2) 296 43 01 ή 296 72 44] ή ταχυδρομικά στην ακόλουθη διεύθυνση:

Ευρωπαϊκή Επιτροπή,
Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού,
Διεύθυνση Β — Task Force Συγκεντρώσεων,
Rue Joseph II/Jozef II-straat 70,
B-1000 Βρυξέλλες.

⁽¹⁾ ΕΕ L 395 της 30.12.1989, σ. 1· διορθωτικό στην ΕΕ L 257 της 21.9.1990, σ. 13.

⁽²⁾ ΕΕ L 180 της 9.7.1997, σ. 1· διορθωτικό στην ΕΕ L 40 της 13.2.1998, σ. 17.

III

(Πληροφορίες)

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Προκαταρκτική ανακοίνωση σχετικά με πρόσκληση υποβολής προτάσεων για το ειδικό πρόγραμμα έρευνας, τεχνολογικής ανάπτυξης και επίδειξης με θέμα «Προώθηση της καινοτομίας και ενθάρρυνση της συμμετοχής των ΜΜΕ» (1998-2002)

(2001/C 320/09)

Η Επιτροπή, στα πλαίσια του προαναφερθέντος ειδικού προγράμματος, προτίθεται να δημοσιεύσει στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της 15ης Δεκεμβρίου 2001 πρόσκληση υποβολής προτάσεων για:

Σχέδια καινοτομίας

Πληροφορίες σχετικά με την ανωτέρω πρόσκληση μπορούν να ευρεθούν στις ακόλουθες διευθύνσεις:

Ευρωπαϊκή Επιτροπή
Innovation Help desk
E-mail: innovation@cec.eu.int
Web: <http://www.cordis.lu/fp5/src/calls.htm>

Τροποποίηση στην προκήρυξη διαγωνισμού της επιστροφής κατά την εξαγωγή μαλακού σίτου προς όλες τις τρίτες χώρες εκτός Πολωνίας

(2001/C 320/10)

(*Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* C 143 της 16ης Μαΐου 2001)

Στην σελίδα 8, στον τίτλο I «Θέμα», το σημείο 2 αντικαθίσταται από το ακόλουθο κείμενο:

«2. Η συνολική ποσότητα που δύναται να αποτελέσει το αντικείμενο καθορισμού της μέγιστης επιστροφής κατά την εξαγωγή, όπως αναφέρεται στο άρθρο 4 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1501/95 της Επιτροπής⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 602/2001⁽²⁾, αφορά περίπου 3 000 000 τόνους.»

⁽¹⁾ ΕΕ L 147 της 30.6.1995, σ. 7.

⁽²⁾ ΕΕ L 89 της 29.3.2001, σ. 16.